

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

45. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

8. LISTOPADU 2009

Z obsahu:

**Svatý Bernard
z Clairvaux**

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
21. října 2009
- strana 2 -

**Blahoslavený biskup
Ignác Maloyan**

Dom Antoine Marie OSB
- strana 4 -

**„Církev musí
zůstat radikální!“**

K Roku kněží v Polsku
- strana 7 -

**Modlitba svaté Matyldy
za duše v očistci**

- strana 8 -

**Sedm dobrých zvyků
pro šťastné manželství**

Johannes Löchner CSJ
- strana 9 -

Zázrak

Victor Delaporte
- strana 10 -

P. Pio a Zlý

- strana 10 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Jak velmi je třeba uctívat
plodnost
- strana 11 -

Blah. Ignác Maloyan (čtete na str. 4)

Dnes bych chtěl promluvit o svatém Bernardu z Clairvaux, nazývaném „poslední z Otců Církve“, protože ve XII. století se ještě jednou obnovila a zpřítomnila velká teologie Otců. Neznáme podrobnosti z let jeho dětství; víme nicméně, že se narodil roku 1090 ve Fontaines ve Francii v početné a poměrně zámožné rodině. Již jako mládí vynikal ve studiu tzv. svobodných umění, zvláště gramatiky, rétoriky a dialektiky, a to ve škole kanovníků u chrámu Saint Vorles, maturoval v Chatillo-sur-Seine a nako-

Svatý Bernard z Clairvaux

nec se rozhodl nastoupit řeholní život... Vstoupil jako dvacetiletý do Cîteaux, nové mnišské fundace, která byla ve srovnání se staršími a ctihodnými kláštery té doby agilnější a přísnější v praktikování evangelijních rad. O několik let později v roce 1115 ho poslal svatý Štěpán Harding, třetí opat v Cîteaux, aby založil klášter v Clairvaux. Tak mohl mladý, sotva 25letý opat přepsat vlastní koncepci mnišského života a usilovat o její praktické uplatnění. Pokud šlo o ka-

zeň starších klášterů, Bernard zdůrazňoval rozhodně nezbytnost střízlivého a umírněného života jak v jídle, tak v odívání a v mnišských budovách, doporučoval zdrženlivost a péči o chudé. Mezitím se komunita v Clairvaux stále rozrůstala a znásobila své fundace.

Poslední z velkých Otců

V těch letech, tedy před rokem 1130, udržoval Bernard širokou korespondenci s mnoha osobami, jak významnými, tak

i ze skromných sociálních poměrů. K mnoha dopisům z tohoto období je třeba připojit také četné homilie, stejně jako sentence a traktáty. Rovněž do této doby spadá velké přátelství Bernarda s Vilémem, opatem ze Saint-Thierry, a s Vilémem z Champeaux, kteří patří k nejvýznamnějším postavám XII. století. Od roku 1130 se začal zabývat některými obtížnými otázkami týkajícími se Svatého stolce a Církve. Z toho důvodu musel stále častěji opouštět klášter a někdy cestovat i mimo Francii. Založil několik ženských klášterů a byl protagonistou živé korespondence s Petrem Ctihodným, opatem v Cluny, o kterém jsem mluvil minulou středu. Svě polemicke spisy především zaměřoval proti Abelardovi, velkému mysliteli, který začal pěstovat teologii novým způsobem, zavedl především dialekticko-filozofickou metodu při výstavbě teologického myšlení. Druhou frontou, na které Bernard bojoval, byla hereze katarů, kteří pohrdali hmotou a lidským tělem a následně i Stvořitelem. On naopak cítil povinnost ujmout se obrany Židů a odsuzoval stále více se šířící projevy antisemitismu. Pro tento aspekt jeho apoštolského působení mu poslal o několik desetiletí později Ephraim, rabín v Bonnu, nadšenou pochvalu. Ve stejné době napsal svatý opat svá nejvýznamnější díla, jako slavnou homilii o Písni písní. V posledních letech života – smrt ho překvapila v roce 1153 – musel Bernard omezit své cesty, aniž by je ovšem zcela vyloučil. Využil toho k definitivní revizi souborů dopisů, homilií a traktátů. Za zmínku stojí zcela zvláštní kniha, kterou dokončil právě v tomto období v roce 1145, když jeho žák Bernard Pignatelli byl zvolen papežem se jménem Evžen III. Za těchto okolností Bernard jako duchovní vůdce napsal pro tohoto svého duchovního sy-

V lidském povědomí zdomácněla různá rčení, která lidé běžně používají a přitom už si vůbec neuvědomují, že některá z nich mají biblický původ: připomeneme namátkou výrazy jako „marnotratný syn“ či „milosrdný Samaritán“. Patří mezi ně i pojem „vdovin halěr“. Vdova, o které je zde řeč, není na rozdíl od předchozích dvou příkladů postavou z podobenství, ale byla to skutečná osoba, jejíž jednání Pán vysoce oceňuje, dává všem za vzor a staví do protikladu k bohatým dárcům, pro které jejich věnované sumy nepředstavují žádnou oběť a jen imponují jejich sebevědomí.

Vdovin halěr je dar, jehož velikost nespočívá v jeho absolutní hodnotě, ale ve velkodušnosti dárkyně, která z toho mála, co má, obětuje tak říkajíc všechno. Ona svůj dar pocítí jako značnou újmu, protože darovala nikoliv něco z přebytku, nýbrž přímo to, co sama pro sebe nutně potřebuje.

Proč takto jedná? Tato chudá vdova si zřejmě cení Hospodina mnohem více než sebe. Před jeho tváří nemyslí na sebe. Jak velice zahanbuje všechny ty, kteří se naopak starají o sebe a o své jmění tak, že zapominají na Boha. Chudá vdova u chrámové po-

kladnice nás učí být velkodušnými k našemu Pánu a Stvořiteli. Všechno, co jsme a co máme, máme od Boha. Jemu to všechno patří, a ať nás požádá o cokoliv, měli bychom mu to ochotně obětovat s vědomím, že v jeho rukou je všechno naše bytí a jeho péče o nás přesahuje všech-

Editorial

no naše pomyšlení. Očekává od nás především, že se mu dáme zcela k dispozici pro službu v jeho království a nebudeme se přitom ani ohlížet zpět, ani zdržovat pozemskými starostmi. Na příkladech světců, kteří výzvu našeho Pána důsledně přijali a uskutečňovali, vidíme zcela konkrétně, že se pak skutečně o všechno ostatní sám postaral, tak jak to slíbil. Tvář světa by vypadala zcela jinak, kdyby se podobnou horlivostí, velkodušností a důvěrou k nebeskému Otci vyznačovala ve všech dobách celá jeho Církve.

V poslední katechezi Svatého otce jsou pasáže, které nestačí jen přečíst nebo vyslechnout. Svatý Bernard nám ukazuje pravou moudrost, která je klíčem k pravé blaženosti: ve všem, co myslíme a konáme, musí stát na prvním místě Ježíš, který chce být s námi ve stálém dů-

věrném styku, být pro nás oním „medem v ústech, zpěvem v sluchu a jáсотem v srdci“, jak nám zdůrazňuje svatý Bernard. Bohužel, otevírání se světu nás tak zaměstnává, že se zapomínáme otevírat Bohu. Co by řekl svatý Bernard, kdyby si měl vyslechnout nejednu dnešní homilii, v níž slovo Bůh dokonce ani nezazní! „Suchý je každý pokrm duše, který není zavlažen tímto olejem.“ „Nemá chuť to, v čem neslyším zaznít jméno Ježíš.“ Dnešní doba si přesunula těžiště spíše někam jinam: I z tzv. „Božího slova“ je nejednou cítit, jak jsme odsunuli Nejvyššího a spoléháme sami na sebe a na svou pochybnou lidskou chytrost. Místo „zdravého učení“ hledáme učitele, kteří nám jen „šimrají v uších“. Kázání jako psychologizující a filozofující konstrukce mohou leckomu lichtotit, ale nikam to nevede. Horlivost ve službě Pánu nenachráníme ze světských věd, naopak, to ony se potřebují ke svému správnému uplatnění opírat o to, co může říct o člověku pravá víra, která tu byla daleko před nimi. Tu také od nás očekávají. Kolébkou ekonomických věd byla odedávna Anglie. Aplikace těchto věd měla přinést lidstvu

Pokračování na str. 13

Pokračování na str. 12

Míra pravé velkodušnosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Ta chudá vdova dala více
než všichni ostatní.*

Dnes tě Duch Svatý zavede do společnosti dvou žen. Připravuje ti poučení o skutečné velkodušnosti srdce, k jakému nás má přivést láska k bližnímu. Pros ho nejen o světlo, ale také o skutečnou odvahu potřebnou k opravdové lásce.

Nejdříve zavítáš do Sarepty. Je to za časů proroka Eliáše. Žije tu vdova, kterou Ježíš připomněl ve svém prvním kázání v nazaretské synagoze. Pro hřích královského domu trpí země suchem a hladem. Tato chudá a opuštěná vdova a její milované dítě už nevidí před sebou žádné východisko. Až snědí to poslední, co jim ještě zbylo, čeká je smrt.

A právě do tohoto nejnuznějšího domu posílá Hospodin za takové situace svého vyhládlého proroka, aby se tato vdova postarala i o něho. Mohlo by se zdát, že tento nečekaný host jen urychlí smutný konec, jaký hrozí tomuto domu. Ale právě okolnost, že vdova se s Božím prorokem podělí i o to poslední, otevře pro všechny nečekanou cestu k záchraně. I ty můžeš v Sareptě přisednout s nimi ke stolu, i na tebe se dostane: *Když udělala podle Eliášových slov, jedla ona, on i její syn po drahný čas.*

I v situaci krajní nouze platí Ježíšova slova: *Nepečujte úzkostlivě a neříkejte: Co budu jíst?*⁽¹⁾ I za takových okolností je možno myslet na druhé, kteří jsou ve stejné nebo ještě horší nouzi. Má snad tvoje solidární starost o druhé začínat teprve v době, až budeš mít pocit, že o tebe je dobře postaráno? Ani bída a strádání ti nemají dát zapomenout na nouzi bližního, naopak, je to příhodná příležitost, abys ji začal chápat a pocíťovat tak, jak prožíváš svou vlastní, takže ho můžeš milovat jako sebe samého. Takový je zákon *nebeského království*. Pán přece slíbil každému, kdo toto království opravdu hledá: *všechno ostatní mu bude přidáno*⁽²⁾.

Nebeský Otec, který ti ukládá, aby ses s bližním rozdělil i o to poslední, ví, že to všechno *potřebuješ*⁽³⁾. Milovat Boha také znamená bezvýhradně přijímat jeho lásku, tedy i jeho způsob, jakým nám projevuje svou lásku a péči. Jestliže nás ujistil, že se o nás otcovsky postará, co může být ušlechtilejšího, než spojit se s ním nezištně právě v této starostlivosti o bližní. Taková soucitná a bezvýhradná láska a starostlivost o druhé je také správným projevem tvé lásky k Otci, protože svědčí o tvé bezmezné důvěře

v jeho dobrotu a věrnost. Jak by mohl zapomenout a nepostarat se o toho, kdo se v souladu s jeho největším přikázáním stává nástrojem jeho otcovské starostlivosti?

Posílněn pokrmem u sarepské vdovy odeber se nyní do jeruzalémského chrámu. Ježíš tu právě odsoudil náboženskou praxi, jaká nemá s jeho královstvím nic společného. Zavrhuje pokrytectví, které se rozmohlo u vedoucích náboženských představitelů a které je úplným opakem pravého náboženství, protože Boha neuctívá, ale uráží. Ti pokrytci totiž zneužívají náboženství a víru prostých lidí k vlastní oslavě a obohacení. Na jejich adresu vysloví opakovaně neúprosné *Běda vám!*⁽⁴⁾ a varuje tak i tebe před špatným příkladem.

Postav se spolu s Ježíšem na chrámovém nádvoří v blízkosti pokladnic a využij tuto chvíli ke zpytování svědomí, zda také nepodléháš pokušení stavět na odiv svou nábožnost, ať už před druhými nebo i sám před sebou. Pro příklad nemusíš chodit daleko. Stačí pozorovat samolibé zbohatlíky, jak okázale vkládají do chrámových pokladnic své bohaté dary. Neprojevují tak štědrost a obětavost, nýbrž spíše svou nadřazenost nad těmi, kteří si tak velké dary nemohou dovolit. Jak se mezi nimi může cítit chudá vdova? I ona chce přinést Pánu svůj dar. Nevkládá ho do pokladnice okázale, spíše by chtěla před zraky lidí skrýt ty dva penízky, které svírá v dlani. A přece je to dar, za který se nemá co stydět. *Vždyť dala více než všichni ostatní.*

Ježíš nemůže zamlčet, jaké má v jejím skutku zalíbení, a obrací k němu všechnu pozornost. Mezi jejím darem a dary bohatých je zcela zásadní rozdíl. Ona nepřinesla do chrámu něco z toho, co jí přebývá, ale všechno, co jí zbylo. Ona jediná prokazuje Bohu opravdovou úctu, když mu obětuje všechno, co má, neboť tak Pánu také projevuje naprostou odevzdanost a důvěru, že ji nenechá na holičkách.

Nejde tedy o to, zda dáváš málo, nebo mnoho. Bůh se nedívá na to, kolik dáváš, ale kolik si ponecháváš. Ten, který ti dal úplně všechno a nakonec *obětoval sám sebe*, může jistě právem očekávat, že i ty mu dáš *všechno*. Vzpomeň si na smutek mládence, kterému chyběla odvaha překročit právě tento práh⁽⁵⁾. A přitom byl tak blízko Božím království! Neboj se pro lásku k Bohu a bližnímu odevzdat se bezvýhradně Pánu, který *zachovává věrnost na věky, zjednává právo utlačeným a dává chléb lačným*⁽⁶⁾. *Budeš mít poklad v nebi.*⁽⁷⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 6,31; ⁽²⁾ tamt. 6,33; ⁽³⁾ tamt. 6,32;

⁽⁴⁾ srov. Mt 23,13–39; ⁽⁵⁾ Mk 10,22;

⁽⁶⁾ resp. žalm 146; ⁽⁷⁾ srov. Mt 6,19;

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 17,10–16

Prorok Eliáš šel do Sarepty. Přišel k bráně města, a hle – jedna vdova tam právě sbírala dříví. Zavolal ji a řekl: „Prosím, dej mi trochu vody v nádobě, abych se napil.“ Když mu pro ni šla, zavolal na ni: „Vezmi s sebou také kousek chleba!“

Ona odpověděla: „Jako že je živ Hospodin, tvůj Bůh, nemám nic upečeného, ale jen hrst mouky v hrnci a trochu oleje ve džbánu. Právě sbírám pár kousků dřeva, pak půjdu a upeču z toho sobě i svému synu. Najíme se a umřeme.“

Eliáš jí řekl: „Buď bez starosti, jdi a udělej, jak jsi řekla. Nejdřív z toho upeč mně malou placku a přines mi to, pak půjdeš a upečeš sobě a svému synu.“

Neboť tak praví Hospodin, Bůh Izraele: Nevyprázdni se hrnc s moukou a neubude ve džbánu s olejem až do dne, kdy Hospodin sešle dešť na zemi!“

Ona tedy šla a udělala podle Eliášových slov a jedla ona, on i její syn po drahný čas. Z hrnce se mouka nevyprázdnila a ze džbánu oleje neubývalo podle Hospodinova slova, které promluvil skrze Eliáše.

2. čtení – Žid 9,24–28

Kristus nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, která je jenom napodobeninou té pravé, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha. A není třeba, aby víckrát obětoval sám sebe, jako velekněz vchází do velesvatyně rok co rok s cizí krví, jinak by byl musel trpět už mnohokrát od stvoření světa. Ale zjevil se teď na konci věků jednou provždy, aby svou obětí odstranil hřích. A jako je lidem určeno, že musí jednou umřít, a pak nastane soud, podobně je tomu i u Krista: když byl jednou podán v oběť, aby na sebe vzal hřích celého množství lidí, objeví se podruhé – ne už pro hřích – ale aby přinesl spásu těm, kteří na něho čekají.

Evangelium – Mk 12,38–44

Ježíš učil zástupy: „Varujte se učitelů Zákona! Chodí rádi v dlouhých řízách, mají rádi pozdravy na ulicích, první sedadla v synagogách a čestná místa

Pokračování na str. 9

Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vyhaně vám přepisovat každou špatnost. Radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu (Mt 5,11-12). Toto poslední blahoslavenství, které vyslovil náš Pán s velkou naléhavostí, je trvale aktuální v každé době církevních dějin. Tak svatý papež Pius X. mohl v roce 1911 říci: „Církev je Církev pronásledovaná. Opravdu, kdyby Církev nebyla obětí pronásledování, přestala by být Církví Ježíše Krista a pozbyla by důkaz své věrohodnosti.“ Tato slova, vyslovená na synodu arménské církve, se ukázala jako prorocká. Za několik málo let podstoupila arménská církev skutečnou genocidu. Když byl mučen, prohlásil biskup svým pronásledovatelům: „Bůh nechce, abych zapřel Ježíše, svého Spasitele. Prolít svou krev pro svou víru je nejvroučejším přáním mého srdce!“

Shoukr Allah (nebo Chukralah) Maloyan se narodil jako čtvrtý syn v dubnu 1869 v Mardine v Arménii, tehdy provincii jihovýchodního Turecka. Arméni, evangelizovaní apoštoly Judou a Bartolomějem, se stali křesťanským národem v roce 305, když Řehoř Iluminátor, první patriarcha Arménie, pokřtil krále Tiridata. Počátkem XI. století padla země do rukou Turků, nicméně po devět následujících staletí národ vzdoroval a zachoval si vlastní jazyk a své křesťanské náboženství. Arméni jsou rozděleni na dvě vyznání: „apoštolská církev“, která nemá svazky se Svatým stolcem, a „arménská katolická církev“, do níž patřila rodina Maloyanů. V XIX. století se obroda arménské kultury inspirovala křesťanskou vírou a to se projevilo zvláště v rodinách.

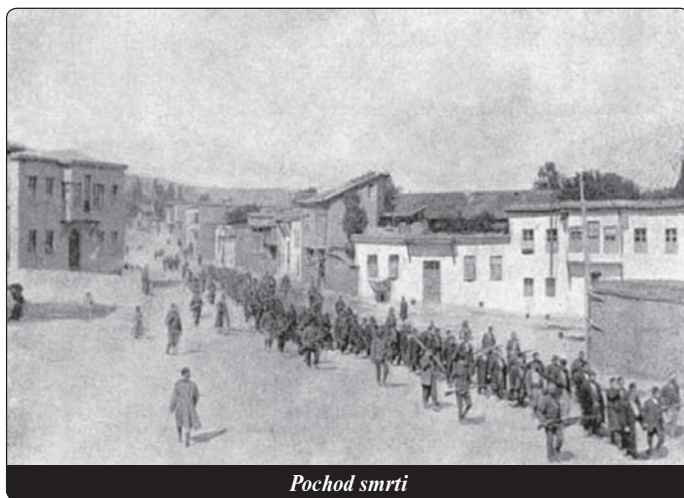
Mladý Shoukr Allah brzy dával najevo známky duchovního povolání. Ve 14 letech ho farář poslal do ústavu pro formaci arménského kléru do Bzommaru v Libanonu. Tam se pět let věnoval studiu arménského, turec-

kého, arabského, francouzského a italského jazyka. I přes potíže způsobené zdravotním stavem, které ho přinutily na tři roky přerušit studium, byl 6. srpna 1896 vysvěcen na kněze a dostal jméno Ignác.

V roce 1897 byl poslán na misi do Alexandrie a pak do Káhiry a získal si pověst příkladného kněze. O tomto období sám napsal: „Od rána do večera navštěvuji nemocné, chudé a potřebné. Když jdu večer na lůžko, jsem zcela vyčerpán. Není tu nikoho, kdo by se zajímal o tyto nešťastníky, protože všichni sledují své vlastní zájmy a svůj osobní prospěch. Pokud jde o mne, jsem plný radosti, protože vím, že plním Boží vůli.“ Pověst patera Ignáce jako kazatele duchovních obnov a konferencí způsobí, že

Krutost tureckých vojáků se nezastavila doslova před ničím

Pochod smrti

GALERIE SVATÝCH KNĚŽÍ

Blahoslavený biskup Ignác Maloyan

Blah. Ignác Maloyan

je často zván, aby kázal jak arabsky, tak turecky. Protože je plný horlivosti ve věci křesťanské jednoty, navazuje a udržuje styky s koptskými křesťany v Egyptě, kteří jsou od římské církve odloučeni, a snaží se charitativní činností odpovídat na jejich otázky týkající se katolické církve. Ve volném čase se věnuje studiu Písma svatého v různých jazycích. Když patriarcha arménských katolíků se sídlem v Cařihradu poznal jeho výjimečné kvality, jmenoval ho roku 1904 svým sekretářem. Nicméně zdravotní důvody ho přiměly vrátit se zpět do Egypta.

V zajetí těžkostí

Ale diecéze Mardine se ocitá v povážlivé situaci. Místní biskup vzhledem ke svému vysoké-

mu věku není už schopen čelit problémům, které vyvstávají: nedostatek vhodně připravených kněží, obtížná ekonomická situace. Odchází na odpočinek a patriarcha pověřil patera Ignáce správou diecéze. Rodné město ho přijme s nadšením, ale brzy se ocitne ve stejných obtížích. „Jsem z této diecéze bezradný. Žít zde je utrpení. Ale právě proto jsme se stali kněžími.“ 21. října 1911 u příležitosti synodu arménských biskupů svolaných do Říma je P. Ignác zvolen a vysvěcen na arcibiskupa v Mardine. Ihned po návratu do vlasti otevírá školy, v nichž mají první místo arménské tradice a literatura. Zakouší všechny těžkosti svých věřících. Zvláště se snaží přinášet útěchu těm, kteří jsou pronásledováni pro svou víru v Krista. Opravdu, od konce XIX. století se sultán Abdul Hamid pokouší uhasit obnovu národního vědomí Arménů, ve kterém vidí hrozbu pro jednotu osmanské říše. V roce 1895 byly zbořeny stovky křesťanských kostelů a klášterů a tisíce věřících bylo zmasakrováno. Nemenší počet jiných opouští vlast. Když Monsignore Maloyan přichází do Mardine, pronásledování ještě zcela neskončilo.

I přes křehké zdraví projevuje biskup velkou odvahu. Jeho první starostí je péče o kněze a formace seminaristů. A všem věřícím má ležet na srdci odpovědnost za kněžská povolání, každému podle jeho postavení.

„Bůh pečuje o ty, kteří trpí“

Krátce po svém jmenování arcibiskupem píše Mons. Maloyan Svatému stolci: „Národ stíhá katastrofy: nejedná se o sucho, jedná se o kobylky: všudypřítomná je lakota vlády, která nemá srdce.“ Žádá od civilních úřadů povolení odebrat se do Evropy nebo do Ameriky,

aby získal potřebné prostředky. Bezvýsledně. Tváří v tvář této situaci žádá, aby byl zproštěn svého úřadu. „Všude je bída. Vláda nás nenávislým způsobem trýzní, mne a můj lid. Nikdo s námi nemá soucit, nikdo se nesnaží zlepšit zoufalou situaci. Co mohu dělat, když jsem ode všech opuštěn?“ Ale patriarcha odmítá jeho demisi. Nicméně, Bůh ho neopouští. Dopřeje mu milost, aby setrval pevně na svém místě, a dává mu zakusit pravdivost slov svatého Pavla: *Bud' požehnan Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, Otec milosrdenství a Bůh veškeré útechy. On nás těší ve všech našich souzeních, abychom pak mohli těšit druhé v jakémkoliv souzení tou útechou, jakou on potěšuje nás* (2 Kor 1,3-4). Mons. Maloyan píše superiorovi v Bzommaru: „Bud' silný, otče. Bud' si jist, že Bůh ti dá všechny milosti, které potřebuješ. Neboj se! Bůh pečuje o ty, kteří trpí. Uvidíš, že ti svou otcovskou posilou bude oporou ve všech tvých zápasech. A proto nedbej na nevděčnost a egoismus druhých. Jak dobře víš, i já

jsem pil tento trpký kalich. Trpký kalich může být velmi sladký, především když ho smísíme s kalichem samotného Krista.“

Večer 3. srpna 1914 se účastníci duchovní kněžské obnovy v kostele kapucínů v Mardine dovědí, že Turecko uzavřelo spojenectví s Německem a Rakouskem proti Rusku, Francii a Anglii. Mnozí vůbec nevědí, že je válka, a neví, kdo a proč proti komu válčí. V říjnu vydá turecký gubernátor nařízení, aby se náboženské instituce postaraly o potraviny pro vojáky. Mons. Maloyan a jiný biskup Mons. Tappuni přijímají. Pod záminkou, že hledá křes-

DEVĚT MILIONŮ ITALŮ CHCE „TRADIČNÍ MŠI“

Průzkum provedený v Itálii ohledně postoje věřících k původní tradiční liturgii přinesl nečekané výsledky. Zatímco biskupové mají s motu proprio Benedikta XVI. a jeho průvodním dopisem potíže, 71 % italských katolíků pokládá za zcela normální, budou-li v jejich farnosti slaveny vedle sebe mše v obou liturgických formách. 21 % katolíků chce mše ve „starém ritu“ pravidelně navštěvovat každý týden.

LURDSKÁ POUŤ BRATRSTVA PIA X.

25. října vykonalo Kněžské bratrstvo Pia X. svou tradiční mezinárodní pouť do poutního místa Lurdy. Místní biskup z Tarbes Jacques Perrier povolil jednomu ze čtyř biskupů Bratrstva Bernardu Tissierovi slavit v Lurdech v poutní bazilice tradiční pontifikální mši svatou.

DALŠÍ BISKUPSTVÍ VYHLÁSILO ÚPADEK

Biskupství Wilmington v USA je sedmou americkou diecézí, která se kvůli vyplácení odškodného obětem pedofilie dostala do platební neschopnosti. Diecéze musí odškodnit 140 takových případů. Podle amerických zákonů dostává se organizaci v takovém případě právní ochrany před věřiteli, aby mohla udržet svůj nezbytný provoz do doby, než zcela zreorganizuje svůj finanční stav. Jednání s obětmi o možnosti mimoprávního vyrovnání bylo neúspěšné.

Kath-net

tánské dezertéry, začne policie střežit kostely, vstupuje do domů a do klášterů, znásilňuje ženy a zmocňuje se drahocenných předmětů. Pronásledování Arménů opět ožívuje. Aby zamaskovala své pravé záměry, udělí vláda Mons. Maloyanovi Císařský řád. Ale ten se nedal oklamat. Gubernátor Diarbekiru se svěřil se svým plánem některým militantním muslimům: „Nastala hodina, kdy se Turecko osvobodí od svých vnitřních nepřátel, chci říct od křesťanů. Máme jistotu, že evropské národy nebudou mít žádné námitky a nevalí na nás žádné sankce, a to vzhledem k tomu,

že Německo je naším spojencem. Ono nás podpoří a pomůže nám.“ Vyslání státní pověření šíří pokyn: „Nešetřete životy křesťanů!“ Od spolubratří biskupů se Mons. Maloyan dověděl další znepokojující zprávy: domy křesťanů a kostely jsou pustošeny; z vojenských dokladů musí zmizet zmínka „křesťan“; zločiny proti křesťanům nebudou stíhány atd. V lednu 1915 jsou všichni křesťané vyloučeni z vojenských a policejních oddílů a jsou propuštěni ze státních služeb; je vytvořen zvláštní policejní oddíl s úkolem věznit a mučit křesťany; ženy jsou prodávány do otroctví.

Nikdo nezůstal ušetřen, ani ženy a děti

„Moje nejhoroucnější touha“

24. dubna 1915 turecký ministr vnitra nařídil likvidaci Arménů pod záminkou, že se dopustili na Turecku zrahy. 30. dubna vtrhli vojáci do arménského arcibiskupského chrámu v Mardine a obvinili Církev, že v kostele přechovává zbraně. Když nic nenašli, zničili archiv a spisy. Počátkem května arcibiskup shromáždil kněze a představil jim, jaké hrozby vyvstaly pro Armény: „Vyzývám vás naléhavě, vyzbrojte se vírou. Vložte všemchnu důvěru do svatého Kříže, který je zasazen do Petrovy skály. Náš Pán vybudoval Církev na této skále a na krvi svatých mučedníků... Je naší touhou, abyste vložili svou naději do Ducha Svatého... Byl jsem vždy dokonale věrný hlavě Boží Církev, svatému římskému Veleknězi.

Moje nejhoroucnější touhou je, aby můj klérus a moje stádo následovalo můj příklad a zachovalo vždy poslušnost Svatému stolci... A nyní, moji milovaní synové, vás odevzdávám Bohu. Žádám vás o modlitbu, aby mi Pán dal sílu a odvahu překonat tento pomíjející svět jeho milostí a jeho láskou, a bude-li zapotřebí, abych pro něho prolil svou krev.“ Těmito slovy osvědčil prelát svou úctu k drahocennému daru víry a svou touhu vydat o něm svědectví až do konce.

Události dostaly rychlý spád: 15. května bylo několik Arménů zatčeno a uvězněno; 26. května byla jedna arménská rodina v Diarbekiru zmasakrována. Když byla arcibiskupu Maloyanovi nabídnuta možnost útěku, odpověděl: „Přijali jsme povolání pastýře stáda, ať se nachází kdekoliv. Jsme povoláni, abychom splnili povinnosti vůči našemu

Pánu a k našemu stádu, třeba až k smrti.“ 3. června na slavnost Božího Těla komentoval Mons. Maloyan Kristova slova: „Kdo chce zachránit svůj život, ztratí ho, ale kdo ztratí svůj život pro mne, nalezne ho“ (Mt 16,25). Večer téhož dne byl zatčen a odveden do vězení spolu s padesáti členy církevního společenství. V dalších dnech bylo uvězněno několik set křesťanů různých ritů a asi padesát kněží.

„Nikdy nezapřu svou víru!“

Když byl přinucen, aby předstoupil před soudce, byl Mons. Maloyan zasypan otázkami týkajícími se zbraní, které měl údajně ukrývat. Odpověděl, že je to všechno holý výmysl. Na obvinění, že chystá spiknutí proti vládě, odpověděl: „Vaše obvinění je pouhý výmysl. Nikdy jsem se nepostavil proti vládě. Naopak, bránil jsem její práva jak v soukromí, tak na veřejnosti a dělám všechno to nejlepší, abych zajistil její zájmy, protože jsem její občan a přijal jsem turecké vyznamenání a titul.“ Tu si policejní komisař vykasal rukávy a udeřil biskupa svým opaskem. Když se postižený ohradil, odpověděl: „Dnes určuje vládu meč.“ Když vyzval biskupa, aby se stal muslimem, Maloyan odpověděl: „Můžete mě bodat, píchat noži, meči, střelami, rozkrájet mě na kusy, ale nikdy nezapřu svou víru. To je moje definitivní odpověď.“ Když ho bodli, vyznavač víry povzdechl: „Tělo trpí bolestmi ran, ale duše je plná radosti.“

Za soumraku mu svázali nohy a ztloukli ho holí. Zvolal: „Jeli tu někdo, kdo mě slyší, ať mi udělí poslední absolucí!“ Jeden kněz, který byl rovněž ve věznění, pronesl slova rozhrěšení. Pak mu vytrhali nehty na nohou a plivali mu do tváře. Odvlekli ho zpět do cely. Modlil se se zrakem i pažemi pozdviženými k nebi: „Můj Bože, tys to všechno dopustil. Všechno záleží od tebe. Dej poznat svou moc, protože to potřebujeme.

ZCELA JINÁ MLÁDEŽ

Podle příkladu svých rodičů oblíbila si jihokorejská mládež mši svatou. 91 % mladých katolíků navštěvuje pravidelně mši svatou. Příklad rodičů sehrává velkou roli při spojení víry s praktickým životem. Víra se stává důležitou součástí života. Počet katolíků ustavičně roste. Očekává se, že příští rok dosáhne počet katolíků 10 % ze 48 milionů jihokorejských obyvatel. Počet kněží vzrostl proti loňskému roku o 88. Je to tedy zcela opačný trend, než jakého jsme svědky na Západě.

ROZKVĚT CÍRKVE V HIMÁLAJI

Diecéze Miao, založená v roce 2006 v Himálajích v severovýchodní Indii, má dnes 76 000 katolíků. Počet kněží vzrostl za tyto tři roky z 20 na 59. Ve dvaceti farnostech soustavně roste počet věřících a katechezí. Laici jsou při šíření víry velice aktivní. Biskupem je salesián Mons. George Pallippambil. Sídlí zde převážně původní kmenové obyvatelstvo. Jak řekl biskup, Kristus si získává srdce těchto lidí.

MILIONOVÁ DEMONSTRACE V MADRIDU

Více než milion demonstrantů z celé země se sešlo v Madridu, aby protestovali proti politice socialistů, která chce zákonem usnadnit potratovou praxi. Zákon má také obsahovat, že mládež ve věku 16–18 let může podstoupit potrat bez vědomí rodičů. Velký průvod prošel hlavním městem pod hesly: „Zastavte holocaust 21. století!“ a „Národ, který vraždí své děti, nemá budoucnost!“. Demonstraci organizovalo 40 různých organizací. Demonstranti přijeli do Madridu také 500 autobusy a mnoha zvláštními vlaky. Akci sledovalo 153 akreditovaných novinářů.

Kath-net

Pomáhej nám v těchto těžkých dobách, protože jsme slabí a chybí nám odvaha. Dej nám milost, abychom i nadále byli svědky našeho náboženství a vytrvali v boji za svá práva.“

„Svou slávu vkládám na Kříž“

V prvních červnových dnech bylo deportováno na 1600 křesťanů. Byli přinuceni jít svázaní navzájem provazy s rukama

v poutech. Po šesti hodinách pochodu došli z Mardine do jedné kurdské obce. Tam jim byl přečten vládní výnos, že jsou za zradu odsouzeni k smrti. Ti, kteří přestoupí k islámu, mohou se zdraví vrátit zpět. Jménem všech odpověděl biskup Maloyan: „Jsme ve vašich rukou, ale zemřeme pro Krista.“ Pak povzbudil všechny křesťany, aby se vyzpovídali kněžím,

Genocida Arménů

kteří jsou mezi nimi, a přijali svatě přijímání, které si nesou. Svědkové vyprávějí, že v té době celou skupinu vězňů přikryl světlý mrak. Pak jedny odvedli k jeskyním Sheikhan a druhé ke Kalla Zarzavan. Byli krutě zmasakrováni a jejich těla hozena do jam. O těchto událostech víme díky svědectví muslimů, kteří tento masakr neschvalovali. Další den byli jiní křesťané zbaveni oděvu a nuceni kráčet čtyři hodiny do Diarbekiru. Pro Mons. Maloyana bylo vyhrazeno jiné utrpení: poté, co se musel dívat na umučení svých oveček, zemře sám. Policejní komisař se ho znovu ptal, kam ukryl zbraně a zda odmítá stát se muslimem. Biskup odpověděl: „Překvapuje mě, že opakujete tyto otázky. Už jsem vám několikrát řekl, že žiji a umírám pro svou víru, pravou víru, a že svou slávu vkládám jen na Kříž našeho Spasitele.“ Komisař ho střelil do krku. Poslední slova mučednickova byla: „Bože, smiluj se nade mnou. Do tvých rukou odevzdávám svého ducha!“

Počet arménských křesťanů, kteří byli v roce 1915 zmasakrováni tureckými vojáky, se odhaduje na jeden a půl milionu. Zbytek arménských katolíků žije v Arménii a v různých částech světa. V průběhu 20. století byly zřízeny arménské patriarcháty v Jeruzalémě, v Damašku a v Řecku, tři exarcháty jsou v Severní a Jižní Americe a ve Francii. Krev mučedníků se opět stala semenem křesťanů.

Ignác Maloyan byl jako mučedník prohlášen za blahoslaveného 7. října 2001. Jan Pavel II. o něm řekl: „Monsignore Ignác Maloyan, který zemřel jako mučedník ve věku 46 let, nám připomíná duchovní boj každého křesťana, jehož víra je vystavena útokům zla. Čerpal den po dni z Eucharistie sílu nezbytnou pro velkodušné a nadšené naplnění kněžské služby.“

<http://www.clairval.com/lettres/it/2006/05/31/7310506.htm>

Překlad -lš-

„Církev musí zůstat radikální!“

K Roku kněží v Polsku

Jeli někde na světě země, která má ze všech nejbliže k Roku kněží, který vyhlásil papež Benedikt XVI., pak je to Polsko, rodná země papeže Jana Pavla II. Je možno tak soudit, i přes všechna klišé, jaká určují představy Evropanů o Polsku. Je to zřejmé na první pohled. Mše svaté jsou v této zemi hojně navštěvovány, a to nikoliv jen o nedělích a svátcích, ale i ve všední dny. Chybí míst k sezení a zpovědníci nestačí návalu kajníků. Často se tvoří u zpovědníků dlouhé řady mladých lidí. Obřady jsou sledovány u reproduktorů i mimo kostel. Ve farnostech jsou týmy pěti až sedmi kněží, jejichž úkoly jsou přesně rozděleny, a přitom tvoří potřebnou jednotu. Problémy, jako spojování farností, vytváření nových pastoračních struktur, které jsou běžné v mnoha západních zemích, jsou zde neznámé. Aspoň zatím.

Nicméně: Ani v Polsku dvacet let po zániku komunistického režimu a pět let po smrti Jana Pavla II. není všechno zlato, co se třpytí. Počet seminaristů v posledních letech natolik postupně klesá, že vicerektor kněžského semináře ve varšavské čtvrti Praga Dr. Marek Solarczyk hovoří o kultuře působící proti povoláním. „To se projevuje nejen v tom, že v rodinách začíná scházet podpora pro duchovní povolání, ale také v tom, že mladí lidé pro tato povolání prostě nejsou natolik zralí, aby se pro ně rozhodli.“ Proto se Solarczyk domnívá, že je třeba duchovní formaci dětí a mládeže ve farnostech provádět s větší vážností a obětavostí. „Potřebujeme radostné svědky věrnosti ve víře, kněze, řeholní sestry, ale také rodiče.“ Solarczyk, který se původně chtěl stát automechanikem, děkuje za své povolání dvěma kněžím, kteří byli obdaře-

ni „mimořádným vyzařováním“. „Chtěl jsem kráčet v jejich stopách.“ Zřejmě to udělal úspěšně, protože jeho seminář v poměrně malé diecézi má 67 seminaristů, i když sousední Tarnów je na tom mnohem lépe: 233 seminaristů a 50 v přípravce.

To jsou čísla, o kterých na Západě můžeme jen snít. Přitom světská média představují polskou Církev velmi kriticky. Přicházejí s různými aférami, ať už je to pedofilie nebo korupce či kolaborace. Neuplyne takřka týden, aby nebyl napaden některý kněz nebo biskup. Jednou je to někdejší zpovědník Lecha Wałęsa Henryk Janowski, který je podezříván ze spolupráce s komunistickou tajnou službou, nebo apoštolský nuncius arcibiskup Josef Kowalczyk. K napadaným biskupům patří předseda polské biskupské konference Józef Michalik (Przemysl), arcibiskup

Józef Życzyński (Lublin) nebo Henryk Muszyński (Hnězdno). Ti všichni ovšem prohlásili, že je tajná služba registrovala proti jejich vůli.

Nicméně něco vždy zůstane viset ve vzduchu a týká se to nejen postižených, bez ohledu na to, zda právem či neprávem. Proto např. polský duchovní Mateusz Maciejewski (36 let), který pracuje v jedné polské veřejné instituci, raději začal na svém pracovišti, pokud možno, skrývat svůj kolárek. „Představovalo to pro některé lidi, kteří mají problémy s Církví nebo s kněžími, nelibost, když se měli se mnou setkat,“ hájí svoje rozhodnutí Maciejewski, kterého si jinak lidé velice váží. Ví, že to „svým způsobem není v pořádku“, ale cítí se bez kolárku při své činnosti „svobodnější“. „Lidé, se kterými spolupracuji, vědí, že jsem kněz. To je nejdůležitější.“

Mše svatá v Polsku ve všední den

VSTRÍCNÝ KROK VŮČI ANGLIKÁNSKÝM KŘESŤANŮM

Vatikán vydal novou apoštolskou konstituci, která vychází vstříc anglikánům toužícím po jednotě s katolickou církví. Pro tyto křesťany budou zřízeny osobní prelatury (podobné vojenským diecézím v západních zemích). Anglikánští kněží nebudou vázáni celibátem. Tato křesťanská společenství si mohou zachovat anglikánské tradice. Zájem o odchod do katolické církve silně vzrostl poté, co anglikánská církev toleruje homosexuální praxi svých biskupů a k biskupskému úřadu připouští i ženy.

Kath-net

STATISTIKA CÍRKVE V POLSKU

Katolická církev již nehraje v životě mnoha Poláků a v politice této země takovou roli, jakou hrála před dvaceti roky při souboji s komunistickým totalitarismem. Statistické údaje o ní však daleko překračují údaje jiných evropských zemí. K římskokatolické církvi patří v Polsku 37 milionů lidí, k řeckokatolické 120 000. Je zde 41 teritoriálních diecézí a jeden ordinariát vojenský. Farností je 9900. Aktivních biskupů je 125, více než 20 je jich na odpočinku. Diecézních kněží je 23 000, řádových v 60 mužských řádech je 5200. V seminářích je 6700 seminaristů. Ve 120 řeholních řádech je 23 600 řádových sester.

K nim patří i vedoucí instituce. Maciejewski poznamenává, že je to rotarián, který pokládá za dobré, „když se u nás dobře cítí i lidé jiných kultur“. Že by se mezitím v Polsku stal kněz v klerice znamením scházející otevřenosti vůči světu a ochoty k dialogu? Je zřejmé, že Maciejewski o tomto tématu nerad hovoří. Dává najevo určitou nevoli, pokud jde o pojetí úřadu, zvláště mladých biskupů. „Mnozí se biskupským svěcením stávají nikoliv pastýři, ale princí a přes noc si osvojí aroganci.“ Maciejewski netouží po větší míře demokracie v Církvi, ale mělo by zde být méně samolibosti a arogance. „Náš klérus tvoří feudálně trojtřídní společnost v negativním smyslu slova.“

Sedmdesátník Dariusz Nowak prožil válku, komunismus i převrat, nyní jako důchodce má čas ke čtení i modlitbě a rád slouží pro věřící mši svatou. Ale ne vždy je to jednoduché, protože nový mladý farář ho odstrkuje. „Zvláště zraňující je, že nový představený se mnou prostě nemluví. Sedíme spolu u stolu při snídani, a já jsem pro něho vzduch. Celou dobu jsem se snažil navázat rozhovor, nyní raději mlčím.“

Takovou zkušenost mají i jiní. „Mladí kněží mají tendenci, že se mohou prosazovat na účet

▶ starších,“ soudí kanovník Jan Wolski, který byl kdysi ve stejné farnosti jako Jerzy Popiełuszko. Pokládal ho kdysi spíše za národního hrdinu než za světce, ale poté, co viděl ve filmu jeho krutou smrt, začal se k němu modlit. Domnívá se, že vhodné filmy a média mohou mladé lidi inspirovat pro kněžství. Po roce 1989 musel Wolski snést mnoho ran nikoliv zvenci a od státu, ale od vlastní farnosti. „Mluvil jsem rád o Panně Marii, o soudu, o existenci pekla, protože to jsou vedle Ježíše Krista nosné pilíře víry. Některým se to začalo zdát příliš. Pověsili mi na krk mafii a všemožně mi vyhrožovali.“ Ale Wolski zůstal neoblomný. K podstatě kněžství kromě Eucharistie patří vydávat svědectví. A z toho také žije, a to v pravém smyslu slova, protože nežije ze zajištěného pevného příjmu, ale z dobrodiní svých farníků. Wolski nechápe, jak se mohli Němci postavit proti papeži – svému rodáku. To by v Polsku neudělali ani velcí ateisté.

Církev v Polsku si zachovává nicméně právě pro svou odlišnost určitou fascinaci. Takový názor zastává 30letý Dariusz Wachowiak, absolvent semináře Varšava-Praga. O svatodušních svátcích přijal kněžské svěcení. Vzdělávací program semináře byl velmi náročný a stál mnoho potu. Získal však mimo jiné lepší schopnost porozumět vlastní osobě i druhým. Jako sloup své formace označil každodenní adoraci, která byla v semináři zavedena po návštěvě Matky Terezy.

„Není důležité vlastní já, nýbrž vlastní já se musí proměnit v Krista. Příliš velká koncentrace na vlastní já vede rychle k přizpůsobení duchu doby.“

Vicerektor Solarczyk je přesvědčen, že jen ti, kteří zůstanou věrní Církvi a přitom zdravě radikální, mají budoucnost. Ti mohou způsobit, aby se i zástupci jiné kultury jednou otevřeli pro Církev. A snad i pro duchovní povolání. To si může člověk zvolit, i když je starší.

Der Fels 8-9/2009

Vicerektor Dr. Marek Solarczyk (vlevo) a novokněz Dariusz Wachowiak

KRAJNÍ NESNÁŠENLIVOST

V Bochumi, německém městě s 380 000 obyvateli, žil 10 let pravoslavný kněz Alexej Ribakov se svou manželkou a dětmi. Posledních pět let se stal terčem útoků a vyhrožování. Pro mladé byla důvodem zášti jeho černá klerika. „V naší čtvrti tě nechceme vidět!“ Když v neděli vystoupil z auta, zahrnuli ho nádvádkami, fyzicky ho napadli a plivali mu do tváře. V obavách o osud svých dětí se rozhodl kněz odejít, protože nemůže očekávat, že ho bude policie ve dne v noci chránit. *Kath-net*

Modlitba svaté Matyldy za duše v očistci

Otče náš, jenž jsi v nebesích! Odpusť ubohým duším v očistci, že Tě nemilovaly, Tebe, svého Pána a Otce, Tebe, který jsi je z čisté lásky učinil svými dětmi, nevzdávaly Ti čest, kterou Ti dlužily, ale vypudily Tě hříchem ze svého srdce, kde jsi chtěl navždy přebývat. Abych smazala tyto jejich hříchy, obětují Ti lásku, slávu, jakou Ti vzdával za svého života Tvůj jednorozenný Syn, a všechny jeho skutky pokání a dostiučinění, jimiž obmyl a usmířil hříchy lidí. Amen.

Posvěť se jméno Tvé! Prosim Tě naléhavě, nejdobrotivější Otče, odpusť ubohým duším, že nevzdávaly slávu Tvému svatému jménu, nýbrž naopak, tak často je povrchně vyslovovaly a životem v hříchu se stávaly nehodné jména křesťan. Na odčinění těchto hříchů obětují Ti všechnu slávu, kterou Ti Tvůj milovaný Syn vzdal na zemi svým kázáním a svými skutky pro Tvoje jméno. Amen.

Přijď království Tvé! Prosim Tě, nejlaskavější Otče, odpusť ubohým duším, že ne vždy s velkou horoucí touhou a starostlivou snahou hledaly Tvé království. Na odpuštění jejich povrchnosti při konání dobra Ti obětují svaté touhy Tvého Syna, s jakými toužil a žádal, aby i ony se staly dědici Tvého království. Amen.

Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi! Prosim Tě, nejmilostivější Otče, odpusť ubohým duším, že ne vždy se podřizovaly Tvé vůli a nesnažily se plnit ji ve všech věcech, ale příliš často žily podle své vlastní vůle a tak také jednaly. Za tuto neposlušnost Ti obětují dokonalou jednotu nejmilovanějšího Srdce Tvého Syna s Tvou nejsvětější vůlí a hlubokou podřízeností, s jakou On Tě poslouchal až k smrti na kříži. Amen.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes! Prosim Tě, nejmilovanější Otče, odpusť ubohým duším, že ne vždy přijímaly Nejsvětější svátost oltární s hlubokou touhou, ale často bez úcty, a dokonce nehodně nebo zanedbávaly její přijímání. Za tyto hříchy Ti obětují velkou svatost a zbožnost Ježíše Krista, Tvého Syna, a velkou lásku, s jakou On ustanovil tento dar a dal nám toto nejvyšší Dobro. Amen.

Odpusť nám naše hříchy, jako i my odpouštíme našim viníkům! Prosim Tě, nejdobrotivější Otče, odpusť ubohým duším v očistci všechny dluhy, které vzaly na sebe sedmi hlavními hříchy, a především, že nemilovaly své nepřátele a nechtěly jim odpustit. Za tyto hříchy Ti nabízím láskyplnou modlitbu, kterou Tvůj Syn pronesl na kříži za své nepřátele. Amen.

A neuveď nás v pokušení! Prosim Tě, nejdobrotivější Otče, odpusť ubohým duším, že se tak často nestavěly na odpor proti pokušením a svým vášním, ale poslouchaly svého nepřítele a uspokojovaly touhy svého těla. Za tyto tak mnohé a rozmanité hříchy Ti obětují slavné vítězství Ježíše Krista, s jakým přemohl svět, a jeho práce a námahy, jeho nejsvětější život a hořké umučení. Amen.

Ale vysvobod' nás od zlého! Vysvobod' nás od zlého a ze všech trestů pro zásluhu Tvého nejmilovanějšího Syna a přiveď ubohé duše do království věčné slávy, kde jsi Ty sám! Amen!

Sedm dobrých zvyků pro šťastné manželství

Manželé, kteří se spolu modlí, zůstanou sjednoceni

Manželství jsou dnes vystavena těžkým zkouškám. Společnost je nechrání, věrnost je zpochybňována, zaměstnání nadměrně zatěžuje. Jak mohou křesťanská manželství obstát? Může k tomu posloužit sedm dobrých zvyků.

Dělat jeden druhému radost

Šťastný manželský pár je pro jeho členy darem, takže by si měli navzájem připravovat radost, a nikoliv starosti nebo bolest. To zní jednoduše, v praxi to však může být obtížné. Je to, co dělám a mluvím, pro druhého radost? V tom se konkretizuje „amor benevolentiae“ – láska projevovaná laskavostí. Pozornosti jednoho k druhému jsou klíčem k jeho srdci.

Jeden mladý muž si pro svou vyvolenou vymyslel toto: Když byla měsíc na druhém konci světa nebo na Světovém dni mládeže, zařídil to tak, aby každý den dostávala od něho dopis nebo dáreček. Zde je možno dát fantazii volný průběh. Kdo v takových pozornostech vydrží až do konce života, dosáhne plné míry lásky.

Obšťastňující obyčeje

Obyčeje, obřady a gesta mohou upevňovat vztahy, posilovat lásku, probouzet dobré city a překonávat nevoli. To začíná u způsobu, jakým se zdravíme. Když někdo přijde večer domů a nejdříve věnuje pozornost psu, potom počítači a pak zapne televizi a pro ženu má jen otázku: Co je dnes k večeři? Spěchám, protože musím ještě tam a tam, sotva tím přispěje k prohloubení přátelství.

Jeden manželský pár odpozoval právě od psa, s jak zjevnou radostí vítá své pány. Začali si pak navzájem projevoval radost také výrazně a nápadně k nadšením svých dětí.

Existuje svět symbolů a gest, které vyjadřují city a pozornosti a které vždy znovu dávají najevo naši lásku. K tomu patří i různé komplimenty, telefonování, slavení narozenin, jmenin apod.

Mluvit s partnerem otevřeně a upřímně

Šťastní manželé vytvářejí mezi sebou bezpečné prostředí, ve kterém mohou být takoví, jací skutečně jsou, kde mohou vyjadřovat bez obav svá přání, očekávání, problémy, frustrace a všechno, co mají na srdci. Jaká je to milost, když mohou počítat s tím, že budou v každé slabosti a křehkosti svým partnerem přijati!

Jeden pár, který slavil stříbrnou svatbu, se mi přiznal, co bylo za těch dvacet pět let nejhezčí a co nejtěžší. Nejkrásnější: že díky partnerovi každý lépe našel sám sebe. A nejtěžší – nezneužívat poznání slabosti, abychom druhého nezranili.

To opravdu manželství stmeluje. K obyčejům dobrého slova patří i slib dělat vždy to, co pod-

poruje důvěru. Dodržené slovo posiluje pocit: mohu se spolehnout na tvé slovo.

Šikovnost při vzájemné komunikaci

V obtížných záležitostech to vyžaduje, abychom byli chytří a rozvážní. Právě v choulostivých situacích umí šťastní manželé najít šikovné cesty, jak při sporu říct všechno tak, aby se našlo společné řešení. K tomu patří obyčej dodržovat pravidlo: teď mluvím a druhý naslouchá. Po určité době se role vymění.

Vím o jednom manželském páru, který si na noční stolky postavil svíčky. Když měl některý na srdci něco obtížného, zapálil partnerovi svíčku. Ten pak věděl, že před spaním je třeba něco vyřešit. Oslovil partnera a tím mu ulehčil jeho sdělení. Nenásilná komunikace je cesta pravého duchovního obrácení.

Obracet se stále na druhého

S použitím dnešní terminologie bychom mohli říct, být stále on line. Jeden od druhého se neodvrací. Šťastní manželé nacházejí stále nové prostředky, jak být spolu „ve spojení“.

To vytváří prostředí intimity. Pohledy, gesta a činy ukazují, že toho druhého přijímáme. Jeden pro druhého musí být viditelným objektem číslo jedna. To zna-

mená co nejvíce věcí dělat společně: spolu vařit, jíst, pít kávu nebo skleničku vína, poslouchat hudbu nebo jít na procházku, číst spolu Písmo svaté.

Tak zůstává jeden druhému příznivě nakloněn. Jeden dobrý čin vede k dalšímu. Ale stejně tak jedno opomenutí za sebou přitahuje další. Ale svoboda v této vzájemné náklonnosti tvoří svazek, který je podstatou manželské lásky.

Rozvíjet společné vize

Je důležité inspirovat společný život společnými vizemi. Šťastní manželé obohacují své vztahy tím, že dělají společné plány a projekty a sdělují si stále nové cíle.

Na ikoně Trojice Andreje Rubleva vidíme tři postavy, které jsou k sobě vzájemně obráceny jako při poradě nebo rozhovoru. Je to rozmluva Nejsvětější Trojice u stolu, jejím předmětem je záchrana světa. I v rozhovorech křesťanských manželů u stolu by se mělo jednat o záchranu světa v dalších konkrétních činech. V tomto směru může jít o skutky milosrdenství, návštěvu nemocných, pomoc rodině, která je ve smutku, nebo matce po narození prvního dítěte.

Když si mohou manželé sdělovat silné zážitky především ze služby Božimu království, posiluje to jejich vzájemné spojení. Můžeme říct se svatým Pavlem: „Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. ... Čekáme na naplnění naší naděje, na slavný příchod našeho Spasitele. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků“ (Tit 2,11-14).

Vytrvat ve společné modlitbě

Modlitba spojuje manžele s Bohem i navzájem. V modlitbě se otevíráme mnohem většímu

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

na hostinách; vyjídají vdovám domy pod záminkou dlouhých modliteb. Ty stihne tím přísnější soud.“

Potom se posadil proti chrámové pokladnici a díval se, jak lidé dávají do pokladnice peníze. Mnoho boháčů dávalo mnoho. Přišla také jedna chudá vdova a dala dvě drobné mince, asi tolik jako pár halířů.

Zavolal své učedníky a řekl jim: „Amen, pravím vám: tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní, kteří dávali do pokladnice. Všichni totiž tam dali ze svého nadbytku, ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

Bohu, a tak poznáváme, že náš vztah není všechno. Šťastní manželé vědí, že jsou obklopeni transcendencí, a to činí omezenost tohoto světa i jejich vztahu nesitelnější. Zkušenost omezenosti lásky může být odrazovým můstkem, abychom odhalili tu lásku, která je bez hranic, která vždy dává, vždy odpouští, všechno snáší a je věčná.

„Láska poukazuje na věčnost. Ano, láska je extáze, nikoliv však extáze okamžiku, nýbrž extáze jako trvalá cesta z uzavřeného já k sebedarování i k sebenalezení a k nalezení Boha. »Kdo chce svůj život zachovat, ztratí ho, a kdo svůj život ztratí, nalezne ho« (Lk 17,33) (Deus caritas est 6).

Kniha Tobiáš nám ukazuje, jak se Tobiáš a Sára spolu modlí, dříve než se sobě navzájem darují (Tob 8,1-9). Je to nádherná modlitba vzájemné vděčnosti za Boží geniální myšlenku stvořit muže a ženu.

Intimita s Bohem vede také ke zcela nové intimitě srdcí, která se vyjadřuje v sexuálním darování. To je pravé spojení sexuality a spirituality v manželství: Bůh není sok, nýbrž zdroj radosti a důvod plodnosti. Manželský pár, který se spolu modlí, zůstává spojen a sjednocen a získává od Boha potřebné milosti.

Kdo se každý den pomodlí za svého partnera aspoň desátek růžence, udělá zkušenost, jak Maria bdí nad jednotou srdcí i v krizových situacích.

Tato praktická moudrost sedmi dobrých zvyků se zdá, jako by byla úzká, ale je současně vzácná jako voda. Kdo si osvojí tyto zvyky, uvidí, jak se vytrácejí manželské války a jak se voda v manželství promění ve víno. Tuto chuť vínu dává sám Ježíš a odměňuje tak manžele za námahu, kterou vynaložili: námaha se mění ve štěstí. „Naplňte džbány vodou“, Pán je promění ve víno!

VISION 2000 - 5/2009

Překlad -lš-

Zvěstování. Nejsvětější Panna. Jaké je to téma! Fra Angelico sedí zamyšlen před svým obrazem. Tuto událost již na plátně probudil k životu. Kvetoucí lilie, šat s dlouhými záhyby, závoj, v blízkosti odpočívajícího vřetena leží kniha, bílý anděl sestupuje z růžových oblaků, aby vyslovil Ave vznešeného poselství. Nechybělo už nic kromě jednoho obličej, tváře svatě Panny, nevýslovného portrétu.

Angelico seděl před svým obrazem a trápil se.

Tato tvář se musí usmívat a současně být vážná, přemýšlet o jesličkách i tušit Golgotu, zrcadlit kříž i kolébku, ale ať si lámu hlavu jak chci, ať trápím svůj štětec, tři dny začínám a zase mažu, začínám znovu a stále nejsem spokojen. Mám vést svůj ustaraný štětec jako náhodou?

Angelico seděl před svým obrazem a modlil se.

Nic nepřichází, jeho duši zaplavuje ideál: toto čelo, jehož jas se spojuje s milostí, je tak čisté, tak něžné, tak vznešené. Moje víra je vidí, moje srdce je vidí a rozumí mu, ale moje ruka mě zrazuje, falšuje moji duši. Nevytvářím nic krásného, nic dobrého, nic dokonalého.

Pater Pio mívá zjevení již jako dítě (tehdy ještě František). Nemluvil o nich, protože se domníval, že taková zjevení mají všichni lidé. Zjevovali se mu andělé, svatí, Panna Maria a někdy ďábel. V prosinci 1902, když čekal na své povolání, měl František vidění. Později o tom vyprávěl svému zpovědníkovi. Viděl statného, velmi krásného muže, který zářil jako slunce; ten ho vzal za ruku a řekl mu: „Bude pro tebe lepší, když půjdeš se mnou a budeš bojovat jako dobrý válečník.“ Muž ho zavedl na širokou planinu. Bylo tam velké množství lidí, rozdělených do dvou skupin. Ti jedni měli krásné tváře, bílé šaty a vypadali sympaticky. Ti druhí působili odporně, byli čer-

Zázrak

Angelico seděl před svým obrazem a byl skleslý.

Jsem vůbec malíř? Maluji, jako když dítě slabikuje. A pokorný malíř utíká do kaple. Zde sám

Angelico se vrací ke své požehnané práci, ale jeho malba, jeho božské mistrovské dílo je dokončeno. Tvář pokorná a něžná, usmívající se i vážná odzra-

v tichu si jde trochu postěžovat Ježíši, svému příteli, svému zachránčí, svému bratru. - „Ty, ty všemohoucí Synu po jejím boku, daruj mi ducha nebo alespoň podobu. Před její tváří blednou v nebi andělé, a já, já omezený ubohý smrtelný hříšník bych chtěl leskem pomíjejících barev slepit její panenský úsměv a její mateřskou krásu!“

dlovala obojí, jesličky i Golgotu: dokončená rukou neviditelného umělce se obdivuhodně spojuje s pohyblivými záhyby závoje, tak jak o tom Angelico snil. A anděl v koutě obrazu se směje, jako by chtěl říct: „To jsem byl já, příteli, to je moje tajemství.“

Angelico seděl před svým obrazem a plakal.

Překlad -lš-

ně oděni a vypadali jako temné stíny. František byl postaven mezi obě skupiny a viděl proti sobě velkého muže, který byl tak vel-

P. Pio a Zlý

ký, že se svým čelem mohl dotýkat mraků. Měl ošklivý obličej a přistoupil k němu. Krásná postava žádala Františka, aby proti němu bojoval. Modlil se, aby se zloba Zlého zmírnila. Krásná postava zůstala po jeho boku. „Když budeš proti němu bojovat, jeho odpor bude zlomen. Jdi do boje věrně a sebejistě, budu u tebe a nedopustím, aby Zlý zvítězil.“ František se dal do boje a byla to strašná bitva. František zvítězil a Zlý musel prchnout.

Vzal s sebou všechny temné stíny a vydával ohlušující řev. Ostatní, ti dobří, tleskali, křičeli a chválili toho, který Františkovi v boji pomohl. Krásný zářící muž byl jako slunce. Nasadil Františkovi na hlavu korunu, která byla nepopsatelně krásná.

Hned mu však korunu opět snal a řekl: „Je pro tebe připravena ještě krásnější koruna, když budeš celý život bojovat proti zlu. Zlo však bude podnikat nové a nové útoky. Neboj se o svou sílu, budu vždy v tvé blízkosti, budu stát u tebe a ty zvítězíš. ...“ Po tomto vidění následovala skutečná střetnutí s ďáblem. P. Pio měl za svého života několik střetnutí s nepřitelem duší.

Podle <http://web246m.dynamic-kunden.ch/index.html>

Pán Ježíš o svých kněžích

JAK VELMI JE TŘEBA UCTÍVAT PLODNOST

Otec nevychází z nikoho. Nebyl počat ani zplozen, existuje sám od sebe a vždy: neměl počátek.

Věčně a přede všemi časy je Bůh, věčný a bez počátku. Nezplodil sám sebe, protože byl již Bůh a vždy jím byl a bude.

Protože neměl počátek, je počátkem všech věcí, které byly a budou stvořeny, je plodným Bytím, které všemu dává počátek: nebi, zemi, tvorům, duším, tomu, co je přirozené i nadpřirozené, neboť jeho stvořitelská moc je věčná a nevyčerpatelná. V Bohu má svůj původ blaženost, v níž ponořen žije. Ano, On je sama blaženost. Nevychází ze sebe, aby byl šťasten, protože je sama blaženost, sama krása, svou podstatou je svatost. Jeho radost je v Něm a vše ostatní je vyzařování samotného jeho Bytí. On je láska, miluje se a je věčně u vytržení z této lásky bez počátku.

Jeho nekonečná plodnost je soustředěna v plození Slova; v nevýslovném štěstí, ve kterém ho počal. Slovo je laskání, něžnost, nekonečná láska Otce, ve které se Slovo nekonečně raduje, protože je jeho Syn, zplozený přede všemi věky, dříve, než byl čas, protože v Bohu není čas. Otec předal Synovi svou božskou podstatu a učinil ho Bohem, aniž by ze sebe cokoliv pozbyl. Slovo bylo zplozeno s nejjistší, nejsvětější a nejintenzivnější láskou, ve věčnosti věčnosti, v nevýslovném okouzlení Boha, který se zhlížel sám v sobě u vytržení ze své vlastní dokonalosti.

Tuto Boží blaženost, toto nekonečné, nejvyšší štěstí, kterým Otec žije v explozi lásky, která zplodila Slovo, nikdo nemůže pochopit a nikdy ji nepochopí, protože je to nekonečné a věčné tajemství Otce: kontempletovat

své Slovo, svého Syna, svůj obraz a svou svatou a nekonečnou božskou plodnost, která propukla především v tom, že zplodil sám v sobě svého nejmilovanějšího Syna.

Do věčné plodnosti Boha vstupují všechny tituly lásky, protože každá láska vychází z otcovství Otce v jeho věčné plodnosti. Nevychází snad Duch Svätý z Otce? A co jiného je Duch Svätý než láska bez konce, zosobněná nestvořená láska?

V Bohu není dříve a potom, neexistuje v čase a Láska byla od věčnosti Láskou. Ve věčném plození byla již láska přítomna, protože bez lásky by Slovo z Otce nemohlo být zplozeno. Je pravdou, že Duch Svätý je třetí božská Osoba, ale tato Osoba byla již v láskyplné plodnosti Otce a „od věčnosti“ byla základem nekonečné rozkoše Otce a Syna v jediném Božství.

Libuji si v těchto skutečnostech nikoliv jako ve vzpomínkách na ně, protože pro Mne jsou stále přítomné: já nevidím vzpomínky, nýbrž přítomné skryté skutečnosti. Mám zalíbení v tom sdělovat maličky paprsek Slunce, kterým jsem, aby byla oceněna svatá plodnost Otce, který je v Něm, když aniž by vyšel ze sebe, plodí Slovo a z Otce i ze Syna vychází Duch Svätý v jednom jediném Božství.

Milujte ze všech svých sil toto Božství, věčnou a nejsvětější plodnost Otce, a snažte se, aby byla milována. Tato plodnost je všude, ale není oceňována ani poznávána, a to ani těmi, kdo jsou Moji.

Mnoho tajemství a mnoho temnot by se vyjasnilo, kdybyste uvažovali o vznešené moci této svaté plodnosti, o jejím láskyplném působení ve všem přirozeném i nadpřirozeném.

Samo evangelium je jí impregnováno a Církev je nejen

Conchita Armida

jejím odleskem, ale samotnou plodností Otce, který jí dává život, předchází jí ve všech jejích činech, zbožšťuje ji touto plodností, která je světlem, která je posvěcující a tvořivou silou, která je nejen zárodkem života, ale je samotným Životem. V Církvě se svatá Otcova plodnost rozvíjí v jejích úkonech, ve svátostech a v jejím středu, tj. v aktivní části ustanovené v jejích kněžích. Papeži, biskupům a všem kněžím v jejich rozličných hierarchiích je totiž uložena povinnost využívat tuto svatou plodnost ve prospěch duší, tedy všem, kdo mají k dispozici to svaté, božské, samotné Božství. Neboť svatá plodnost Otce nepředstavuje pouze nějakou část jeho Bytí, ale samotné Bytí Boha stvořitele, podstatné centrum všech jeho vlastností, božský a nejsvětější motor, který dává život a pohyb a mízu všemu světu duchovnímu i hmotnému.

To největší, co existuje v Bohu, je jeho nepochopitelná plodnost. Protože plodnost je nekonečná láska a Bůh je Láska, nekonečná moc, nekonečné bohatství, nekonečný Život, který dává všechen život a dává vyklíčit všem prvkům přírody i milosti.

Chci, aby bylo uctíváno, oceňováno, hodnoceno a milováno to, co Já tak miluji: svatá plodnost Mého milovaného Otce. Chci, aby byly napraveny hříchy, i když jimi není zmenšována její velikost, protože nic v Bohu, nic

v Něm a v jeho podstatě nemůže být zmenšeno. Proto chci, aby nebyl napadán a urážen hříchy nečistoty, které se Mu protiví.

Chci, aby se svět stal duchovním, aby takovými byli Moji milovaní kněží. Chci, aby se Mému Otci zvláštním způsobem vzdávaly díky za tuto svatou plodnost, aby byla respektována a ctěna čistotou zářících srdcí; aby byla milována, protože v ní bude milován Otec a Trojice v samotném svém Božství.

Svatá plodnost Otce, propasti lásky tak hluboké! Po věčném zplození Slova v nekonečném Božím lůně, kdy vyšel Duch Svätý z Otce i ze Syna, a po vtělení soustředil Můj Otec ve své Církvě to nejvzácnější, co měl. Proto opakují: Církev je plodná a její členové přijímají svatý zárodek této otcovské plodnosti, pro kterou jsou nazýváni otci.

Proto miluji ve svém Otci nejvroucnější láskou a se zvláštní vděčností jeho svatou a úctyhodnou plodnost; proto ji bráním, proto Mě bolí, když vidím, jak je napadána, tupena, zneuctívána před tváří samotného Božství, urážena od Mých kněží, kteří jsou druhým Mnou.

Toto je tajemství bolesti, nepochopitelné pro člověka, protože kdyby mohl vidět nesmírnost svého zločinu a Mé nekonečné lásky, tak urážené hříchy proti nejsvětější plodnosti Mého Otce, vyvaroval by se hříchů.

Modlete se, aby země zduchovněla, a to zvláště v Mých milovaných kněžích. Není to jen jejich povinnost, ale nejvroucnější prosba Mého Srdce plné lásky, která nechce vidět, jak se šlape po svaté Otcově plodnosti: ona si zaslouží vděčnost, úctu a lásku v hloubi všech srdcí (CC 56, 343–354).

(Pokračování)

Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 252–255
Přeložil Iš-

SVATÝ BERNARD Z CLAIRVAUX - pokračování ze str. 2

na text De Consideration, který obsahuje nauku, jak je možno být dobrým papežem. V této knize, která zůstává vhodnou četbou pro papeže všech dob, Bernard neuvádí pouze, jak být dobrým papežem, ale vyslovuje také hlubokou vizi o tajemství Církve a o tajemství Krista, která vyústí nakonec do kontemplanace tajemství trojjediného Boha: „Mělo by následovat ještě hledání tohoto Boha, který není dostatečně probádán,“ napsal svatý opat, „ale snad je ho možno najít snáze modlitbou než diskuzí. Ukončeme proto knihu, nikoliv však hledání“ (XIV, 32: PL 182,808), to znamená setrvávání na cestě k Bohu.

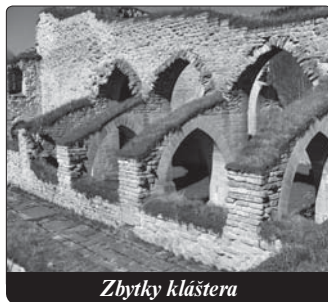
Doctor mellifluus

Chtěl bych se nyní zdržet jen u dvou ústředních aspektů Bernardovy nauky: ty se týkají Ježíše Krista a nejsvětější Marie. Úsilí o důvěrnou a vitální účast křesťana na Boží lásce v Ježíši Kristu nepřináší nové směry ve vědeckém stavu teologie. Ale způsobem rozhodnějším než dosud orientuje opat z Clairvaux pozornost ke kontemplanaci a mystice. Jen Ježíš - naléhá Bernard na rozdíl od rozumových dialektických komplexů své doby - jen Ježíš „je med v ústech, zpěv v uchu a jásos v srdci (mel in ore, in aure melos, in corde iubilum)“. Právě odtud pochází titul, který mu dala tradice: Doctor mellifluus: jeho chvála Ježíše Krista totiž „plyne jako med“. Uprostřed únavných bojů mezi nominalisty a realisty - dvěma filozofickými proudy té doby - opat z Clairvaux neúnavně opakuje, že jediné jméno, které se počítá, je Ježíš Nazaretský. „Suchý je každý pokrm duše,“ vyznává, „který není zvlážen tímto olejem; je jalový, není-li zadělán s touto solí. To, co jsem napsal, nemá pro mě chuť, jestliže tam nebudu čist Ježíš.“ A uzavírá: „Když diskutuješ

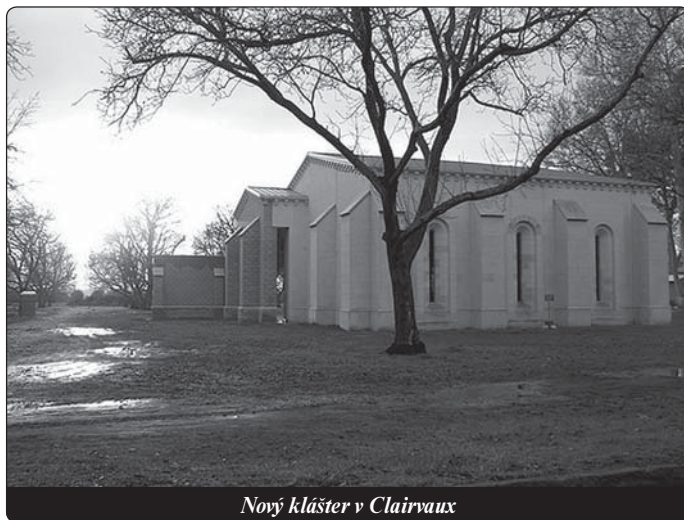

Bernard z Clairvaux

nebo mluvíš, nic nemá pro mě chuť, jestliže v tom neuslyším zaznít jméno Ježíš“ (Sermones in Cantica Cantorum XV, 6: PL 183,847). Pro Bernarda totiž právě poznání Boha spočívá v hlubokém osobním prožitku Ježíše Krista a jeho lásky. A to, drazí bratři a sestry, platí pro každého křesťana: víra je především osobní, intimní setkání s Ježíšem, je to prožitek jeho blízkosti, jeho přátelství, jeho lásky a jen tak se naučíme poznávat ho stále více, milovat ho a stále více následovat. Kéž se to přihodí každému z nás!

Zbytky kláštera

Nový klášter v Clairvaux

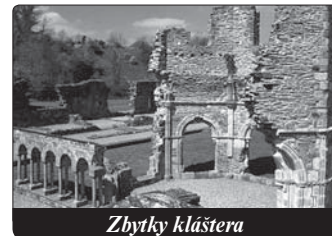
Per Mariam ad Iesum

V jiném slavném kázání na neděli v oktávu Nanebevzetí svatý opat popisuje v zanícených termínech důvěrnou účast Mariinu na vykupitelské oběti Syna. „Ó svatá Matko,“ - volá - „tvou duši probodl opravdu meč! ... Krutá bolest tak pronikla tvou duši, že tě právem můžeme nazývat více než mučednicí, protože v tobě účast na umučení Syna silně překročila intenzitu fyzických utrpení mučednictví“ (14: PL 183,437-438). Bernard nemá pochybnosti: „per Mariam ad Iesum“, „skrze Marii jsme přivádění k Ježíši“. Dosvědčuje jasně Mariinu podřízenost Ježíši podle základů tradiční mariologie. Ale obsah Kázání dokumentuje také privilegované postavení Matky (compassio) na oběti Syna. Ne nadarmo jedno a půl století později v posledním zpěvu Božské komedie vloží Dante Alighieri na rty „Doctora melliflua“ vznešenou modlitbu k Marii: „Panno a Matko, dcero Syna, více pokorná a vznešená než tvor, pevný cíli božského úradku...“ (Paradiso 33,1).

Teologie na kolenou

Tyto úvahy, charakteristické pro toho, kdo je zamilován do Ježíše a Marie jako svatý Bernard, provokují ještě dnes spás-

ným způsobem nejen teology, ale všechny věřící. Někdy se snažíme řešit základní otázky o Bohu, o člověku a o světě pouze silami rozumu. Svatý Bernard naopak, pevně opřen o Bibli a o církevní Otce nám připomíná, že bez hluboké víry v Boha, živěné modlitbou a kontemplanací a intimním vztahem k Pánu riskují naše úvahy o Božích tajemstvích, že zůstanou pouze prázdným intelektuálním manévrem a ztratí svou věrohodnost. Teologie se odvolává na „vědu světů“, na intuici tajemství živého Boha, na jejich moudrost, dar Ducha Svatého, které se stávají výchozím bodem teologického myšlení. Spolu s Bernardem

Zbytky kláštera

z Clairvaux i my musíme uznat, že člověk lépe a snáze hledá a nachází Boha „modlitbou než diskuzí“. Nakonec nejvěrohodnější postavou teologa a každého evangelizátora zůstává apoštol Jan, který položil hlavu na Mistrovo srdce.

Chtěl bych uzavřít tyto úvahy o svatém Bernardu invokací k Marii, kterou čteme v jedné jeho krásné homilii: „V nebezpečích, v úzkostech, v nejistotách - říká Bernard - na Marii myslí, Marii vyzývej. Nikdy ať se neztrácí z tvých rtů, nikdy ať nevymizí z tvého srdce, a abys svou modlitbou získal pomoc, nezapomínej nikdy na příklad jejího života. Když ji následuješ, neztratíš cestu; když ji prosíš, nemůžeš si zoufat; když myslíš na ni, nemůžeš pochybit. Jestliže tě podpírá, neupadneš, jestliže tě chrání, nemáš se čeho bát; jestliže tě vede, neunavíš se; jestliže je ti milostivá, dojdeš k cíli...“ (Hom. II super »Missus est«, 17: PL 183,70-71).

Bollettino Vaticano 21. 10. 2009
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

hospodářský rozkvět a pozemský blahobyt. Přivedla ho však do vážných krizí, které ohrožují jeho budoucnost. Kdo by to byl řekl, že se právě vedoucí londýnští bankéři začnou zajímat o papežovu sociální encykliku *Caritas in veritate* a budou v ní hledat možné východisko ze svých zmatků a bezradnosti? Ani psychologové, ani sociologové či politologové nejsou sami schopni ukázat reálnou cestu ke zdravé budoucnosti lidstva. Negativní jevy individuálního i sociálního charakteru se naopak prohlubují. Ale na tom mají podíl i křesťané.

Benedikt XVI. ve svém nástupním prohlášení však mluvil o tom, že před čtyřiceti lety došlo k nesprávné exegezi Koncilu. To ovšem znamená současně přiznání, že se desítky let ubíráme v některých oblastech nesprávným směrem. Takto vykonaná cesta by tedy neměla být pokládána za nedotknutelnou. Jestliže při jízdě autem zjistíme, že jsme si před časem špatně interpretovali ukazatele směru, musíme se co nejdříve vrátit na správnou cestu, jinak bychom nedospěli k cíli. Budeme-li onu „exegezi“ posuzovat tak, jak nám to radí Pán, tedy podle ovoce, pak ji rozhodně nemůžeme jednoznačně označit za dobrý strom. Projevuje se to především u pokrokového Západu. Všude jinde prožívá Církev rozkvět, a nikoliv úpadek.

Pro onu chybnou exegezi je charakteristický rozchod s tradicí, falešný optimismus a skutečnost, že středem pozornosti se stává nikoliv Bůh, ale člověk. To s sebou přineslo také rozdělení uvnitř Církve, které od té doby stále přetrvává. Jedni rozchod s tradicí uvítali a všemožně ho prosazují a využívají, jiným se od začátku nelíbí, protože v tom cítí ohrožení autentické víry. Před čtyřiceti lety byli zastánci nového směru v převaze. Dlouho platilo, že kdo nejde s ni-

mi, je proti Koncilu, a byl, a někde je dodnes, označován různými nelichotivými přívlastky. Dnes se ovšem poměr sil začíná měnit a ukazuje se, že bude třeba hledat vzájemné porozumění. Bude záležet na tom, zda rozhodujícím motivem dalšího vývoje bude upřímná snaha o prospěch Božího království, nebo půjde o sledování osobní prestiže. Jestliže se snažíme přistupovat k odloučeným denominacím i k jiným náboženstvím především cestou dialogu, musíme svou věrohodnost osvědčit tím, že i uvnitř Církve umíme hledat styčné body. Díky trpělivé práci Benedikta XVI. k takovému přístupu skutečně dochází. To, co bylo ještě před nedávnou dobou nemyslitelné, stává se skutečností: Svatý stolec zahájil 26. října oficiální rozhovory s představiteli Kněžského bratrstva svatého Pia X., tzv. „lefebvristy“. Tento vstřícný krok bude prubířským kamenem obecné schopnosti dialogu. Je ovšem stále dosti těch, kteří tyto rozhovory vidí příliš jednostranně a připouštějí jediný možný výsledek: kapitulaci Bratrstva. Zcela přehlíží svůj vlastní vážný problém: onu chybnou exegezi a její negativní důsledky, které vyžadují potřebnou míru sebekritiky. S velkou důvěrou prosme Duchu Svatého, aby při těchto rozhovorech šlo jediné o prospěch Církve a Božího lidu a aby tyto rozhovory mohly být příkladem inspirujícím všude tam, kde dosud přetrvávají různé nevyřešené spory a vleklé názorové rozdíly, které mají jednoho společného jmenovatele: rozdílnou exegezi Koncilu.

Po návštěvě Benedikta XVI. v ČR se dostala na přetřes jedna otázka, na které se ukazuje, že dojde k porozumění nebude

lehké. Za jedno z požehnání této návštěvy můžeme pokládat skutečnost, že jsme velice živě pocítili hlubokou nesrovnalost mezi aktuálním poselstvím našeho nejvyššího Pastýře a některými jevy současné liturgické praxe.

Liturgicky nevhodná hudba v našich chrámech je jedním z příkladů, co se stane, když se dlouho kráčí po cestě, která se zrodila v rámci oné chybné pokoncilní „exegeze“. Nejen že se u nás tato nežádoucí a někdy přímo nedůstojná hudební praxe zabydlela, takže ji mnozí pokládají za oprávněnou samozřejmost, ale ona potlačila a zkreslila u mnoha lidí základní liturgické hodnoty, pojmy a postoje, takže je pro ně obtížné pochopit podstatu problému: že se při bohoslužbách prosadil kult, vkus a styl, který vyrostl ze zcela jiných motivů, idejí a s naší vírou neslučitelných kořenů, jejichž podstata se nedá zastříť křesťanským náterem. Sáhli k němu kdysi jako k náhražce a lákadlu pro mladé ty, kteří zřejmě sami přestali pocíťovat onu jedinou autentickou přitažlivost, jakou představuje sám Bůh, onen „med v ústech, zpěv v sluchu a jasot v srdci“, jak říká svatý Bernard. Novátoři se zhlédli v sentimentálních, provokujících a do pseudoextáze uvádějících produkcích, jaké přitahují mladé na masová show v arénách a v médiích. Pokrm pro duši jim připadal „suchý a jalový“, ale osolili si ho nepravou solí, a tak se tím, co je lidské (kdyby jen lidské!), nahradilo a potlačilo to, co je Boží. Naším posláním však není použít cokoliv, aby se naše kostely plnily. Naším posláním je ukázat lidem, a především mladým lidem, krásu Boží a lidské tváře

Ježíše Krista, která je natolik přitažlivá, že nepotřebuje žádná lákadla ani náhražky. Jestliže se někdo obává, že by mu mládež bez jejich zvukové kulisy do kostela nepřišla, pak spíše než jako apoštol vystupuje jako manažer jejich chrámových produkcí.

Je tu ještě jiný příklad „rozdělení“. Někteří naši čtenáři jsou konfrontováni s rozdílným postojem v otázce tzv. třetího fatimského tajemství. Toto tajemství bylo oznámeno a interpretováno v roce 2000 na přání Jana Pavla II. Ne všichni však pokládali tuto interpretaci za dostatečně přesvědčivou. Aniž bychom zacházeli do podrobností, jádro uměle zveličovaného sporu se týká otázky, zda jsou fatimská tajemství od roku 1981 (atentát na papeže) uzavřenou záležitostí, anebo mají poukazovat i k problémům současnosti a další budoucnosti. První výklad je svým způsobem demobilizující a směřuje spíše k vzpomínkovým oslavám, druhý naopak vyzývá k bdělosti, pokání a obrácení a k zintenzivnění modliteb a obětí za ochranu Církve a konečné vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie. Jelikož naléhavé výzvy a výstrahy zaznívají i po roce 1981 z jiných míst, není možné druhé pojetí kategoricky odmítat. Od Lucie dos Santos víme, že obálka s „třetím tajemstvím“ měla být otevřena už v roce 1962. Je zcela logické, že k zveřejnění mělo dojít právě v té době proto, aby to rozhodujícím způsobem ovlivnilo další vývoj Církve. Že podobné ovlivnění bylo velmi aktuální, poznáváme dodatečně i z konstatování Benedikta XVI. o nesprávné exegezi Koncilu.

Jestliže někdo má vážné obavy o budoucnost Církve a život Svatého otce a cítí naléhavou potřebu vybízet k intenzivní a neustávající modlitbě a obětem, k pokání a k obrácení, pak v tom sotva můžeme spatřovat nebezpečí pro Církev.

Omlouváme se čtenářům, že jsme v příloze Světa č. 42 neuveřejnili pozdrav papeže Benedikta XVI. při návštěvě Pražského Jezulátka. Vložíme jej jako samostatnou přílohu do Světa č. 46. Můžete si jej pak přidat k již dodaným promluvám Svatého otce. Děkujeme za pochopení. Redakce Světa.

Pondělí 9. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Farnost Monastur 7:00 GOODwillBOY: Vox 7:40 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 8:20 Čtème z křesťanských periodik 8:30 Noční univerzita: Jen pět chlebů - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm 9:35 Přejeme si... 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Druhé čtení 10:35 Na koberečku (71) 10:50 Jáchymovskí mukli 11:05 Dobrý muž ze Saratova 11:35 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 11:45 O ješitnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert naděje (1. část) 13:05 Kameny staré země 13:15 Druhá šance 13:45 Cesty za poznáním: Thajsko 14:35 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 14:45 Tajné dějiny kosmických projektů (2) 15:15 Věda - výzkum - inovace 15:30 Obnova víry 16:00 H2Onews 16:10 Přejeme si... 16:30 V Božích rukou 17:00 NOEparáda (37. díl) [L] 17:25 Malý princ 18:35 O závistivém Evženovi 18:45 Farnost Monastur 19:00 Světlo pro Evropu (6. díl) 19:25 Toleranční patent 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Harfa Noemova III. (10. díl) [P] 20:25 Egypt 21:15 Na koberečku (72) [P] 21:30 GOODwillBOY: Vox 22:10 Pro zdraví (27): Domov pro seniory 22:25 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 23:05 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (11/16): Kawaguchiho brigáda 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Koncert naděje (1. část) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 10. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Jen pět chlebů - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm 7:20 Kulatý stůl na téma: Ostrava - město kultury 8:50 Dobrý muž ze Saratova 9:20 Kameny staré země 9:30 V Božích rukou 10:00 Humanitární pomoc 10:20 Přejeme si... 10:40 Světlo pro Evropu (6. díl) 11:05 Na koberečku (72) 11:20 Noeland (5. díl) 11:45 O závistivém Evženovi 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Koncert pro všechny 13:05 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:35 Egypt 14:25 Za závojem 15:15 O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 15:25 Obnova víry 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům: Haig Utidjian 17:00 Farnost Monastur 17:15 Věda - výzkum - inovace 17:30 Malý princ 18:35 O závistivém Evženovi 18:45 Harfa Noemova III. (10. díl) 19:05 Denní stacionář s dílnami pracovní terapie 19:15 Světlo pro Evropu (6. díl) 19:40 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Bez hábitu: Chemin Neuf (5) [P] 21:05 Zpravodajské Noeviny 21:15 Čtème z křesťanských periodik 22:05 Pomoc potřebným v Nigérii 22:25 Modlitby se zpěvy Taizé 22:25 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (12/16): Guadalcanal [P] 23:20 Tajné dějiny kosmických projektů (2) 23:50 Pro zdraví (28): Emanuel 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Koncert pro všechny 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 11. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 V Božích rukou 6:45 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (12/16): Guadalcanal 7:25 Toleranční patent 7:45 Světlo pro Evropu (6. díl) 8:10 Za závojem 9:00 Na koberečku (72) 9:15 Vše pro mého krále a královnu 9:40 Čtème z křesťanských periodik

10:00 Harfa Noemova III. (10. díl) 10:20 Kameny staré země 10:30 Generální audience Benedikta XVI. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 12:45 Egypt 13:35 Pro zdraví (28): Emanuel 13:45 Noční univerzita: Jen pět chlebů - P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm 14:50 Přejeme si... 15:10 Na koberečku (72) 15:25 Tajné dějiny kosmických projektů (2) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Humanitární pomoc 16:30 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:00 Pod nebesy (6. díl) [P] 17:50 O dobrozděčnosti 18:00 Záznam mše svatě Blatnice pod sv. Antonínem 19:15 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 19:25 NOEparáda (37. díl) 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Léta letí k andělům [P] 20:25 Přejeme si... [P] 20:45 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 20:55 Hlubinami vesmíru listopad 2009 21:35 Věda - výzkum - inovace 21:50 Čtème z křesťanských periodik 22:00 Salesiáni na Kubě 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 0:50 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (12/16): Guadalcanal 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 12. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Cesta k andělům (17): Haig Utidjian 7:05 Čtème z křesťanských periodik 7:15 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 7:55 Koncert pro všechny 8:55 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 9:05 Přejeme si... 9:25 V Božích rukou 10:00 Na koberečku (72) 10:15 Humanitární pomoc 10:35 Tajné dějiny kosmických projektů (2) 11:05 Věda - výzkum - inovace 11:20 Noeland (5. díl) 11:45 O dobrozděčnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hlubinami vesmíru listopad 2009 12:45 Cesty za poznáním: Lijiang River, Yehliu, Jökulsárlón 13:15 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:45 Pod nebesy (6. díl) 14:35 NOEparáda (37. díl) 15:00 Za závojem 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Farnost Monastur 16:25 Harfa Noemova III. (10. díl) 16:45 Cesty za poznáním: Thajsko 17:35 Cesta k andělům (17): Haig Utidjian 18:25 Učiň mě, Pane, nástrojem! 18:35 O dobrozděčnosti 18:45 GOODwillBOY: Vox 19:25 Na koberečku (72) 19:40 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Píseň o velké pouti [P] 21:05 Záznam mše svatě, při které byla svatořečená Anežka Česká 1989 [P] 23:05 Pro zdraví (28): Emanuel 23:15 Tibet tajemný [P] 23:40 Toleranční patent 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 0:50 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 13. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [L] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Pod nebesy (6. díl) 7:05 NOEparáda (37. díl) 7:30 Bez hábitu: Chemin Neuf (5) 8:30 Za závojem 9:20 Kameny staré země 9:30 Světlo pro Evropu (6. díl) 10:00 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 10:40 Přejeme si... 11:00 Obnova víry 11:25 Noeland (5. díl) 11:45 O dobrozděčnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:35 Světlo pro Evropu (6. díl) 13:00 Léta letí k andělům 13:20 Kulatý stůl na téma: Ostrava - město kultury 14:50 Harfa Noemova III. (10. díl) 15:10 V Božích

rukou 15:40 Na koberečku (72) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (17): Haig Utidjian 17:00 Tajné dějiny kosmických projektů (2) 17:30 Malý princ 18:35 O hloupém Pepánkovi 18:45 Tibet tajemný 19:10 Salesiáni na Kubě 19:30 Čtème z křesťanských periodik 19:40 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Noemova pošta: listopad [P] 21:35 Farnost Monastur 21:50 Octava dies (548): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 23:05 NOEparáda (37. díl) 23:30 Humanitární pomoc 23:50 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 0:00 H2Onews 0:10 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (12/16): Guadalcanal 0:50 Věda - výzkum - inovace 1:05 Přejeme si... 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 14. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [L] 6:05 H2Onews 6:15 Kulatý stůl na téma: Ostrava - město kultury 7:45 Na koberečku (72) 8:00 O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ 8:10 Čtème z křesťanských periodik [P] 8:20 Noeland (5. díl) 8:40 Malý princ 10:00 Pod nebesy (6. díl) 10:50 NOEparáda (37. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Memphis a Sakkára, Kairouan, Puning Si Chengde 11:45 O hloupém Pepánkovi 11:55 Z pokladů duše [P] 12:00 Angelus Domini 12:05 Koncert pro všechny 13:05 Tibet tajemný 13:30 Zpravodajské Noeviny 13:40 Za závojem 14:30 Harfa Noemova III. (10. díl) 14:50 Egypt 15:40 Věda - výzkum - inovace 16:00 H2Onews 16:10 V Božích rukou 16:40 Píseň o velké pouti 17:40 Obnova víry 18:05 Léta letí k andělům 18:25 Noekreace aneb Vandrování (9. díl) 18:35 O hloupém Pepánkovi 18:45 Pro vita mundi (129): Antonín Randa 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (1. díl) [P] 20:45 Hlubinami vesmíru s Petrem Kubalou 21:25 Druhé čtení 21:50 Přejeme si... 22:10 Učiň mě, Pane, nástrojem! 22:25 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - Veronika Barátová [P] 23:30 Harfa Noemova III. (10. díl) 23:50 Čtème z křesťanských periodik 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (14. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 15. 11. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Karmelitánky v Chile 7:00 Píseň o velké pouti 8:00 Noční univerzita: Hospice a umění doprovázet - Marie Svatošová 8:40 Cesta k andělům (17): Haig Utidjian 9:30 Obnova víry 10:00 Léta letí k andělům 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá s farností Jablůnkov [L] 11:40 Učiň mě, Pane, nástrojem! 11:55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čtème z křesťanských periodik 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 13:00 Přejeme si... [P] 13:20 Noční univerzita: Bylo mu jich líto - Veronika Barátová 14:25 Pro vita mundi (134): Josef Vlček (2. díl) 15:05 Pro zdraví (29): Dětská léčebna pohybových poruch 15:15 Hlubinami vesmíru listopad 2009 16:00 Tajné dějiny kosmických projektů (2) 16:30 Noeland (6. díl) [P] 16:50 Král David 18:20 Pod nebesy (6. díl) 19:10 NOEparáda (37. díl) 19:35 Karmelitánky v Chile 19:45 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (549): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (10. díl) [P] 20:45 Koncert naděje (2. část) [P] 21:45 Věda - výzkum - inovace 22:00 Toleranční patent 22:25 Noční univerzita: Oběť v manželství. Touhy a iluze. - Dr. Josef Zeman 23:25 Druhé čtení 23:50 Čtème z křesťanských periodik 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Humanitární pomoc 0:50 Farnost Monastur 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Při příležitosti **VÝROČÍ ÚMRTÍ SLUŽEBNÍKA BOŽÍHO P. ANTONINA ŠURÁNKA** (29. 5. 1902 – 3. 11. 1982) Vás zveme v Ronce kněží ke vzpomínkové bohoslužbě obětované za kněze a kněžská povolání v **úterý 10. listopadu 2009 od 15 hodin do farního kostela v Ostrožské Lhotě**. Začátek bohoslužby je v hodině milosrdenství, kněží se modlí u oltáře korunku Božího milosrdenství, následuje mše svatá, po ní bude adorace za kněze s modlitbou litaní ke Kristu Knězi a Oběti, následuje průvod k hrobu P. Antonína Šuránka na místní hřbitov.

Jsmo vděční a šťastní, že v našem chrámu Páně sv. Jiří v Mořkově můžeme před kněžištěm mít stabilní snoubenecké klekátko, které tak běžně používáme i ke svatému přijímání (každý podle své vůle) a kněz s ministrantem i při adoraci Nejsvětější svátosti v monstranci, o nedělích po prvních pátcích v měsíci a při uctívání sv. Kříže na Velký pátek ve Svatém týdnu.

Za vděčné věřící Marie Kučerová

„Zázračná medailka“ – přívěs na řetězky, zlato 14kar.: malá (14 mm) – 995 Kč, střední (16 mm) – 1800 Kč, velká (19 mm) – 2900 Kč. Zlaté růžencové prsteny – cca 2900 Kč (podle váhy). Zasiíláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. **Objednávky na adrese:** L. Novotná, Zikova 13, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

MŠE SVATÉ V ŘÍMSKÉM RITU PODLE MISÁLU Z R. 1962 jsou slouženy v kostele sv. Ignáce v Praze na Karlově náměstí každé úterý v 16 hod. v dušičkové kapli kostela. • **MŠE SVATÉ V DOMINIKÁNSKÉM RITU** se konají každou středu v 8 hod. a každou neděli v 8.15 hod. v kostele sv. Jiljí v Praze v Husově ulici.

Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes vám přináším své požehnání a všechny vás žehnám a zvu, abyste rostly na té cestě, kterou Bůh začal skrze mne k vaší spáse. Modlete se, postěte se a radostně dosvědčujte vaši víru, děti moje, a vaše srdce necht' je vždy naplněno modlitbou. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Meždugorje 25. 10. 2009

Vydáváme **PUZZLE PAPEŽE A KOSTELŮ** (260 dílků), **PUZZLE BETLÉMA** (260, 480 a 912 dílků) a **PANORÁMA BETLÉMA** (494 a 920 dílků). **Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč. Objednávky:** Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • e-mail: trebicmartin@volny.cz • tel.: 568 841 532 • SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zašleme do měsíce.

Liturgická čtení

Neděle 8. 11. – 32. neděle v mezidobí
1. čt.: 1 Král 17,10–16
Ž 146(145),6c–7.8–9a,9bc–10
Odp.: 1 (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: Žid 9,24–28
Ev.: Mk 12,38–44
Slovo na den: Víc.

Pondělí 9. 11. – svátek Posvěcení Lateránské baziliky
1. čt.: Ez 47,1–2.8–9.12
nebo 1 Kor 3,9c–11.16–17
Ž 46(45),2–3.5–6.8–9
Odp.: 5 (*Proudy bystrin jsou k radosti Božímu městu, přesvatému stánku Nejsvětějšího.*)
Ev.: Jan 2,13–22
Slovo na den: Zbořte tento chrám.

Úterý 10. 11. – památka sv. Lva Velikého
1. čt.: Mdr 2,23–3,9
Ž 34(33),2–3.16–17.18–19
Odp.: 2a (*Ustavil jsem chci velebit Hospodina.*)
Ev.: Lk 17,7–10
Slovo na den: Řekne snad: „Hned pojď?“

Středa 11. 11. – památka sv. Martina
1. čt.: Mdr 6,1–11
Ž 82(81),3–4.6–7
Odp.: 8a (*Povstaň, Bože, sud' zemi!*)
Ev.: Lk 17,11–19
Slovo na den: Bohu chválu.

Čtvrtek 12. 11. – památka sv. Josafata
1. čt.: Mdr 7,22–8,1
Ž 119(118),89.90.91.130.135.175
Odp.: 89a (*Navěky, Hospodine, trvá tvé slovo.*)
Ev.: Lk 17,20–25
Slovo na den: Neběhejte.

Pátek 13. 11. – památka sv. Anežky České
1. čt.: Mdr 13,1–9
Ž 19(18),2–3.4–5
Odp.: 2a (*Nebesa vypravují o Boží slávě.*)
Ev.: Lk 17,26–37
Slovo na den: Den, kdy se zjeví Syn člověka.

Sobota 14. 11. – nez. sobotní pam. Panny Marie
1. čt.: Mdr 18,14–16; 19,6–9
Ž 105(104),2–3.36–37.42–43
Odp.: 5a (*Pamatujte na dívky, které učinil Hospodin. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Lk 18,1–8
Slovo na den: Je třeba stále se modlit a neochabovat.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7.–14. LISTOPADU 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 11.	PO 9. 11.	ÚT 10. 11.	ST 11. 11.	ČT 12. 11.	PÁ 13. 11.	SO 14. 11.	
Antifona	1136 1262	1637 1854	1734 1953	1587 1792	1708 1924	1741 1961	1666 1883	
Žalm	784 883	783 881	783 881	783 881	786 884	786 884	783 881	
Ranní chvály:								
Hymnus	1136 1263	1638 1854	1734 1953	1723 1941	1708 1925	1314 1796	1666 1883	
Antifony	1137 1264	1639 1855	1167 1296	1587 1792	1198 1330	1214 1797	1229 1364	
Žalmy	1137 1264	813 914	1167 1297	813 914	1199 1331	1214 914	1229 1364	
Krátké čtení a zpěv	1140 1267	1639 1855	1735 1954	1587 1793	1710 1926	1743 1797	1668 1885	
Antifona k Zach. kantiku	725 818	1639 1856	1586 1791	1588 1793	1710 1927	1315 1797	1669 1886	
Prosby	1140 1268	1640 1856	1724 1943	1724 1943	1711 1927	1744 1963	1655 1886	
Závěrečná modlitba	725 818	1640 1857	1586 1791	1588 1793	1589 1795	1315 1797	1656 1888	
Modlitba během dne:								
Hymnus	1141 1269	792 890	1172 1301	1187 1318	1203 1335	1219 1353	1233 1369	
Antifony	1142 1269	1157 1285	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1369	
Žalmy	1142 1269	1157 1286	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1370	
Krátké čtení	1144 1271	1641 1857	1175 1305	1190 1322	1206 1338	1221 1356	1236 1372	
Závěrečná modlitba	725 818	1640 1857	1175 1305	1191 1322	1206 1339	1222 1356	1236 1372	
Nešpory:								
Hymnus	1132 1258	1145 1273	1642 1859	1736 1955	1727 1946	1714 1932	1315 1798	807 907
Antifony	1133 1259	1146 1274	1643 1859	1177 1307	1588 1793	1208 1341	1224 1799	808 908
Žalmy	1133 1259	1146 1274	1643 1860	1177 1308	1729 1947	1209 1341	1224 1966	808 908
Kr. čtení a zpěv	1135 1261	1149 1277	1646 1863	1737 1956	1588 1794	1717 1934	1749 1799	810 911
Ant. ke kant. P. M.	725 818	725 819	1647 1863	1586 1791	1589 1794	1717 1935	1316 1799	726 819
Prosby	1135 1261	1149 1277	1647 1863	1731 1950	1731 1950	1718 1936	1750 1969	811 911
Záv. modlitba	725 818	725 818	1640 1857	1586 1791	1588 1793	1589 1795	1315 1797	726 820
Kompletář:	1238 1374	1242 1379	1247 1384	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398	1238 1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 7. 11. a všechny následující soboty do 19. 12. 2009 v době od 9 do 12 hodin.

NOVINKY

OBĚŤ ZPOVĚDNÍHO TAJEMSTVÍ Joseph Spillmann • Z němčiny přeložila Jana Zelenková

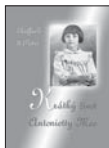
Malá vesnice v jihovýchodní Francii v roce 1888. U místního faráře abbého Montmoulina se někdo vyzpovídá z vraždy. Okolnosti tohoto zločinu jsou takové, že sám kněz upadne do podezření, že je vrahem. Nemůže se hájit, protože je vázán zpovědním tajemstvím. S abbém Montmoulinem je veden proces. Rozsudek zní „smrt stětím“. V poslední minutě je mu udělena „milost“ k doživotním nuceným pracem v trestaneckém táboře v Nové Kaledonii. Po třech letech se začnou dít podivuhodné věci – utrpení nevinného nese plody.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 280 stran, 275 Kč

KRÁTKÝ ŽIVOT ANTONIETTY MEO Raffaele di Pietri • Z němčiny přeložil Vilém Jor- dán Matausch

Opravdu krátký život Antonietty Meo (1930–1937) můžeme vyjádřit dvěma velkými pojmy – radost a naděje. Nennolina, jak jí říkali, zemřela v šesti a půl letech na rakovinu kostí. Když se Nennolina podrobila amputaci nohy (25. dubna 1936), věnovala své utrpení papeži, Církvi, misionářům, africkým

dětem, za světový mír a k záchraně hříšníků. Od 15. září 1936 piše láskyplná psaníčka adresovaná především Ježíši a Panně Marii, ve kterých si vyprošovala ustavičnou pomoc pro sebe a své blízní. Po její smrti nacházeli příbuzní na jejím hrobě dopisy od věrných, kteří se jí svěřovali nebo jí děkovali. Lidé se k ní obraceli s prosbou o přimlvy a následovaly zázračné události. Její proctví „nechám shora padat lilie“ se začalo uskutečňovat. V současnosti probíhá proces jejího blahořečení.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 28 stran, 39 Kč

PŘÍRUČKA ČESKÝCH CÍRKEVNÍCH DĚJIN VI. DOBA PROBUZENSKÉHO KATOLICISMU (1848–1918)

Prof. ThDr. Bohumil Zlámal

Autor s širokým rozhledem (jen užitá literatura čítá na 200 titulů) vykresluje dané období jako „dobu největších převratů, jež sahají na kořeny dějinných jevů“. V konfrontaci s běžným povědomím i se stávajícími učebními texty vysvětluje dosud živá deformace znalostí národních dějin. Autor citlivě rozlišuje obětavé projevy tvořivého vlastenectví od narůstajícího nacionalismu, vedoucího k národnostním válkám. S hlubokou znalostí fakt objasňuje složité postavení církve v rakousko-uherském soustátí, postupující laicizaci národního života i vnitřní růst a rozkvet zkoušené církve.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 336 stran, 425 Kč

Uvedené knihy najdete také mezi novinkami ve vánoční nabídce, která je přílohou tohoto čísla Světla.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.